Derek Prince: *A hit alapjai*

Tartalom

Bevezetés
A Bibliáról
A könyv célja

1. fejezet
A keresztény hit alapja
Krisztus a kõszikla
A szembesülés
A kinyilatkoztatás
Elismerés
Megvallás

2. fejezet
Hogyan építkezzünk az alapra?
Krisztus beszéde _ a hit alapja
A tanítványság legfontosabb feltétele
A szeretet próbája
A kinyilatkoztatás eszköze

3. fejezet
Isten Igéjének hatalma
A Biblia _ Isten írott Igéje
A Szent Szellem által ihletett
Örökkévaló, isteni tekintélyû
A Biblia összefüggõ, teljes, és mindenre választ ad

4. fejezet
Isten Igéjének elsõ eredményei
Az eredmény a mi reakciónkon múlik
Hit
Az újjászületés
Szellemi táplálék

5. fejezet
Isten Igéjének hatása testünkre és az elménkre
Testi gyógyulás
Az elme megvilágosodása

6. fejezet
Isten Igéje gyõzelmet ad
A bûn legyõzése
A Sátán legyõzése
7. fejezet
Isten Igéjének tisztító ereje
Megtisztítás
Megszentelés

8. fejezet
Isten Igéjének leleplezõ hatásai
Tükrünk
Bíránk

A könyvben szereplõ bibliai idézetek magyar fordításának alapjául a Károli Gáspár-féle, revideált változat szolgált. Mivel a szerzõ a King Jamesféle angol (King James Version néven ismert) bibliafordításból idéz, a pontosság és a szöveghûség kedvéért helyenként az angol szöveg szó szerinti magyar fordítása is szerepel, szögletes [ ] zárójelben.

Egyes helyeken a magyar és az angol változat annyira eltérõ, hogy csak az angol szöveg magyar fordítását adjuk meg, és ezt jelöljük is.

Magának a szerzõnek a bibliai idézetek szövegébe beszúrt megjegyzései kerek ( ) zárójelben vannak.

A Biblia eredeti szövege (mind a héber, mind a görög) más-más szót használ a „lélek" és a „szellem" fogalmakra. Ezt követi a legtöbb fordítás, így a King James-féle is, de a szerzõ szóhasználata is. Az egyértelmûség kedvéért a spirit szó mindenütt szellem-ként szerepel.

***

Mert más fundamentumot senki sem vethet azonkívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.
Korinthosziakhoz írt 1. levél 3, 11. Valaki énhozzám jõ, és hallgatja az én beszédeimet, és azokat megtartja, megmondom néktek, mihez hasonló. Hasonló valamely házépítõ emberhez, aki leásott és mélyre hatolt, és kõsziklára vetett fundamentumot...

Lukács evangéliuma 6,47-48

Bevezetés

A Bibliáról

A keresztény hitnek ma világszerte legalább egymilliárd követõje van. Ez a nagy szám magába foglalja az egyház összes ágazatát, mindazokat a magukat kereszténynek valló hívõket, akik a legkülönfélébb népcsoportokhoz tartoznak, s a föld minden részén megtalálhatók, bár nem mindegyikük gyakorolja aktívan a hitét. A föld lakosságának egyik legnagyobb és legjelentõsebb részét tehát a névleges és tényleges keresztények együttese alkotja.

Ezekben a keresztényekben a közös az, hogy legalább elvben mindnyájan elismerik hitük és életvitelük meghatározó alapjának a Bibliát. A Biblia jelentõs szerepet tölt be két másik világvallásban, a judaizmusban és az iszlámban is. Minden elfogulatlan értékelés szerint ez a legolvasottabb könyv az emberiség történelmében. Évrõl évre változatlanul a Biblia áll az élen a világ legkelendõbb könyveinek rangsorában. Ebbõl az is következik, hogy az általános mûveltségnek is fontos része a Biblia tanulmányozása.

Mai formájában a Biblia két részre oszlik. Az elsõ rész, az ószövetség, harminckilenc könyvbõl áll. Túlnyomórészt héber nyelven íródott, bár néhány része a héberrel rokon arám nyelven született. Második része, az Újszövetség, huszonhét könyvbõl áll. A legrégebbi fennmaradt újszövetségi kéziratok görög nyelvûek.

Az Ószövetség röviden leírja a világ, s ezen belül Ádám teremtését. Elmondja, hogy Ádám és felesége, Éva, hogyan szegték meg Isten parancsát, szörnyû következmények egész sorát szabadítva ezáltal magukra, utódaikra s az egész Földre, ahová Isten helyezte õket: ezután nagyvonalakban nyomon követi az Ádámtól származó elsõ nemzedékek történetét.

Mózes 1. könyvének 12. fejezetétõl fogva Ábrahámot helyezi a középpontba - azt a férfit, akit Isten arra választott ki, hogy atyja legyen egy különleges népnek, amelyen keresztül Isten szándéka az egész emberi nem megváltása volt. A továbbiakban az Ószövetség ennek a választott népnek az eredetét és történelmét írja le, amelynek Isten az Izrael nevet adta. Lényegében tehát az ószövetség Istennek Ábrahámmal és leszármazottaival való kapcsolatát örökíti meg mintegy kétezer évnyi idõszakon át.

Az ószövetség sok fontos kijelentést ad Isten jellemérõl, tulajdonságairól, valamint az egyes emberekkel és nemzetekkel kapcsolatos bánásmódjáról.

Ezek között a kijelentések között szerepel Isten igazságossága és ítéletei, bölcsessége és hatalma, irgalma és hûsége. Az Ószövetség különösen nagy hangsúlyt helyez Isten hûségére, amellyel betartja szövetségét és ígéreteit - legyen szó akár egy személyrõl, akár egy nemzetrõl.

Isten Izraelre vonatkozó tervének középpontjában az az ígéret állt, melyet szövetségével is megpecsételt: hogy elküldi nekik a Szabadítót, akinek az lesz az Istentõl kapott feladata, hogy az emberiséget megváltsa lázadásának minden következményétõl, és Ádám leszármazottait visszavezesse Isten kegyelmébe. Ezt a Szabadítót héberül Messiásként szokás emlegetni, ami szó szerint Felkentet jelent.

Az Újszövetség azt írja le, hogyan teljesedett be a Názáreti Jézus személyében Istennek ez az ígérete. Ezt jelzi a rá vonatkoztatott Krisztus cím is. Ez az elnevezés a görög khrisztosz szóból származik, ami pontosan ugyanazt jelenti, mint a héber messiás: felkent. Jézus úgy jött Izraelbe, mint az a Felkent, akit Isten az

Ószövetségben megígért. Pontosan betöltötte mindazt, amit az Ószövetség az eljöveteléről megjövendölt. Ez mutat rá talán legérzékletesebben, hogy az Ószövetség és az Újszövetség szervesen egybekapcsolódik, s egységes, harmonikus kijelentést alkot Istenről és az ember számára elkészített tervéről.

A könyv célja

Az e könyvben szereplõ tanulmánysorozat is az iménti megállapítás szellemében született. A tanulmányok elsõsorban a következõ témákra összpontosulnak:

1. Jézus Krisztus személye és megváltó mûve.
2. Azok a gyakorlati lépések, amelyeket minden egyes személynek meg kell tennie ahhoz, hogy részesülhessen a Krisztus által megszerzett megváltásban, és tagjává válhasson Isten népének, az egyháznak.
3. Azok az alapvetõ javak, amelyeket Jézus Krisztus szerzett meg számunkra, hogy a keresztény életet a maga teljességében élhessük.
4. A keresztény hit nagy alaptanításai, amelyeket minden komoly kereszténynek alaposan ismernie kell.

Végül hadd adjak egy jó tanácsot minden olvasónak: próbálja meg ezeket a tanulmányokat nyitott szívvel és nyitott elmével olvasni - vallási, illetve intellektuális elõítéletek nélkül! Engedje, hogy Isten közvetlenül szóljon Önhöz, a saját szavaival! Sok mondanivalója van mindnyájunk számára - és minden szava a javunkat szolgálja!

Derek Prince

A keresztény hit alapja

A hívõ ember életét a Biblia több helyen is épület vagy ház építéséhez hasonlítja. Júdás levelének 20. versében például azt olvassuk:

...épülvén a ti szentséges hitetekben [felépítvén magatokat a ti legszentebb hiteteken] ...

Pál apostol is sokszor használja ugyanezt a képet. A Korinthosziakhoz írt 1. levél 3,9-10-ben például azt mondja:

...Isten épülete vagytok... mint bölcs építõmester, fundamentumot vetettem...

Az Efeszosziakhoz írt levél 2,22-ben azt írja:

Akiben ti is együtt építtettek Isten hajlékává a Szellem által.

Az Apostolok cselekedetei 20,32-ben pedig azt olvassuk:

... az õ kegyelmessége Igéjének, aki [amely] felépíthet [titeket] ...

Mindezek az igék házépítéshez hasonlítják a hívõ életét. Ismert tény, hogy minden szilárd és tartós épület elsõ és legfontosabb része az alap, amely egyúttal a rá építhetõ ház súlyát és magasságát is meghatározza. Gyenge alap csak kis épületet képes megtartani, erõs alapra viszont nagy ház építhetõ. Az alap és az épület elõre meghatározott arányban állnak egymással.

Jeruzsálemben egyszer egy olyan házban laktam, amelyet egy asszír férfi építtetett. Egy kétemeletes ház építésére szerzett engedélyt a helyi elöljáróságtól, és az alapot is ennek megfelelõen készítették el. Õ azonban növelni akarta a ház bérbeadásából származó jövedelmét, s ezért Pgy harmadik emeletet is húzott az épületre, anélkül hogy erre engedélyt kért volna. Az eredmény az lett, hogy mialatt mi a házban laktunk, az egész épület megsüllyedt az egyik sarkánál, és végül teljesen elferdült.

Mi volt ennek az oka? Egyetlen dolog: az alap nem volt elég erõs ahhoz, hogy megtartsa a házat, amelyet a tulajdonos ráépített.

Mivel ez az elv a szellemi életben is érvényes, hasonlóan jár sok keresztény is. A legnagyobb elszántsággal fognak hozzá, hogy egy szép, impozáns keresztény életet építsenek fel. Sajnálatos módon azonban ez az épület egy idõ után elkezd süllyedni, megvetemedik

és elhajlik. Az ilyen keresztények élete eltorzul, sõt néha teljesen össze is omlik, és semmi sem marad belõle, csak a fogadkozások és fohászkodások romhalmaza, valamint a puszta jó szándék.

A kudarc oka a romok alá van betemetve. A nem rendesen lerakott alap okozta a bajt, mivel nem volt képes megtartani az eltervezett nagyszabású építményt.

Krisztus a kõszikla

Mi hát a keresztény élet Isten által kijelölt alapja? Pál apostol világosan megadja a választ a Korinthosziakhoz írt 1. levél 3,11-ben:

Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a jézus Krisztus.

Ezt Péter apostol is megerõsíti 1. levelében, ahol Jézus Krisztusról szólva azt mondja (2,6):

Azért van meg az Írásban: Ímé szegletkövet teszek Sionban, amely kiválasztott, becses...

Péter itt az Ézsaiás könyve 28,16-ra utal, ahol azt olvassuk:

Ezért így szól az úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erõs alappal...

Ebbõl is látszik, hogy ezt a létfontosságú tényt illetõen is teljes az összhang az ószövetség és az Újszövetség között: a keresztény élet igazi alapköve maga jézus Krisztus - senki és semmi más! Nem egy hitvallás, nem egy felekezet vagy egy gyülekezet, nem is egy szertartás vagy valamilyen szentség, hanem maga Jézus Krisztus - mert más fundamentumot senki sem vethet.

Segítségünkre lehet, ha a kérdéssel kapcsolatban figyelembe vesszük jézus saját szavait is. A Máté evangéliuma 16,13-18-ban olvasható az a párbeszéd, amelyet tanítványaival folytatott:

Mikor pedig jézus Cézárea Hippi környékére méne, megkérdé tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? Õk pedig mondának: Némelyek Keresztelõ Jánosnak, mások Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak vagy egynek a próféták közül. Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felelvén jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kõsziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.

Vannak, akik szerint jézusnak ezek a szavai azt jelentik, hogy Péter apostol az a kõszikla, amelyre a keresztény egyházat fel kell építeni, és hogy így nem is annyira maga Jézus Krisztus, hanem inkább Péter a kereszténység fundamentuma. Ez a téma, vagyis az igazi alap kérdése olyan döntõ fontosságú és nagy horderejû, hogy e mondat pontos jelentésének megértéséhez érdemes alaposan megvizsgálnunk jézus szavait.

Az Újszövetség eredeti, görög nyelvû szõve gében jézus Péternek adott válasza egy szándékos szójátékot tartalmaz. A Péter név görögül Petrosz, a petra pedig kõszikla. A hasonló hangzásra utalva jézus ezt mondja:

... te Péter (Petrosz) vagy, és ezen a kõsziklán (petra) építem fel az én anyaszentegyházamat...

Jóllehet a két szó hangzásában van hasonlóság, jelentésük mégis elég eltérõ. A petrosz kis követ vagy kavicsot jelent, a petra viszont nagy sziklát. Az az elképzelés, hogy az egyházat egy kavicsra kell felépíteni, nyilvánvalóan nevetséges lenne, vagyis biztos, hogy a Mester nem erre gondolt.

Jézus azért használta ezt a szójátékot, hogy rávilágítson a tanítványaival közölni kívánt igazságra. Pétert nem azonosította a

kõsziklával, hanem éppen ellenkezõleg: szembeállította azzal. Arra mutatott rá, hogy a kis kõdarab, Péter, mennyire apró és jelentéktelen ahhoz a hatalmas sziklához képest, amelyre az egyháznak kell épülnie.

A józan ész és a Szentírás egyaránt ezt a tényt erõsítik meg. Ha Krisztus egyháza valóban Péter apostolra lenne alapozva, akkor a világ legbizonytalanabb és legingatagabb építménye lenne. Valamivel késõbb ugyanis, Máté evangéliumának ugyanebben a fejezetében azt olvassuk, hogy jézus elkezdte figyelmeztetni tanítványait rövidesen bekövetkezendõ szenvedéseire és kereszthalálára (21. vsz.), majd a beszámoló így folytatódik (22-23. vsz.):

És Péter elõfogván õt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg teveled. Õ pedig megfordulván, monda Péternek: Távozz tõlem, Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.

Jézus Krisztus itt egyenesen azzal vádolja Pétert, hogy gondolkodását az emberek véleménye, mi több, maga a Sátán befolyásolja. Hogyan lehetne egy ilyen ember az egész keresztény egyház alapja?

Késõbb pedig azzal szembesülünk az evangéliumokban, hogy Péter, ahelyett hogy vallást tett volna Krisztusról egy szolgálólánynak, háromszor is nyilvánosan megtagadta az Urat. A honfitársaitól való félelem még jóval késõbb, Jézus feltámadása és pünkösd napja után is arra indította Pétert, hogy egy ponton eltérjen az evangélium igazságától - amint errõl Pál beszámol a Galáciaiakhoz írt levél 2,11-14-ben.

Nyilvánvaló tehát, hogy Péter nem volt kõszikla. Szeretetreméltó és lobbanékony férfi volt; született vezetõ, mégis ugyanolyan ember, mint akárki más, tele gyengékkel és gyarlósággal. Csakis Krisztus lehet az egyedüli kõszikla, amelyre az igaz és tartós keresztény hitet alapozhatjuk.

Ezt a létfontosságú tényt a tiszta, bibliai hit alapjáról az

Ószövetség is megerõsíti. A zsoltáríró Dávid a Szent Szellem által ihletetten azt prófétálta a 18. zsoltár 3. versében:

Az úr az én kõsziklám... õbenne bízom: az én pajzsom, üdvösségem szarva, menedékem.

A 62. zsoltárban hasonló hitvallást tesz. A 2-3. versben így szól:

Csak Istenben nyugszik meg lelkem; tõle van az én szabadulásom. Csak õ az én kõsziklám és szabadulásom; õ az én oltalmam, azért nem rendülök meg felettébb.

Ugyanennek a zsoltárnak a 6., 7. és 8. versében ismét azt mondja Dávid:

Csak Istenben nyugodjál meg lelkem... Csak õ az én kõsziklám és szabadulásom; õ az én oltalmam, azért nem rendülök meg. Istennél van szabadulásom és dicsõségem; az én erõs kõsziklám, az én menedékem Istenben van.

Ennél aligha lehet bármi egyértelmûbb. A kõszikla szó háromszor, a szabadulás pedig négyszer fordul elõ az idézett versekben, vagyis az Ige szorosan és elválaszthatatlanul összekapcsolja a kõszikla és a szabadulás szavakat. Mind a kettõt egyetlen személyben lehet csak megtalálni, és ez a személy maga az úr. Ezt a tényt a „csak" szó ismételt használata is hangsúlyozza. Ha még bárki további bizonyítékokat kívánna, odalapozhatunk magának Péternek a szavaihoz. Az Apostolok cselekedetei 4,12-ben - a Názáreti jézus Krisztusról szólva - azt mondja Izrael népének:

És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk.

Így tehát egyedül az úr jézus Krisztus az igazi kõszikla, minden

korszak kõsziklája, akiben üdvösség van. Aki erre a fundamentumra építkezik, az elmondhatja, amit Dávid mondott: „Csak õ az én kõsziklám és szabadulásom; õ az én oltalmam, azért nem rendülök meg..."

A szembesülés

Hogyan kezd tehát az ember építkezni erre a sziklára, amely maga Krisztus? Vagy más szavakkal: hogyan tudjuk ezt az alapot lefektetni az életünkben?

Menjünk most vissza ahhoz a drámai pillanathoz, amikor Krisztus és Péter szemtõl szembe álltak egymással, és Péter ezt mondta:

Te vagy a Krisztus, az élõ Istennek Fia.

Fontos megvizsgálnunk, hogy ekkor pontosan mi is történt kettejük között.

Azt már láttuk, hogy maga Jézus Krisztus a kõszikla. Õ azonban nem egy megközelíthetetlen vagy elvont Krisztus. Péternek konkrét, személyes megtapasztalása volt róla, s ennek a megtapasztalásnak négy, egymást követõ szakaszát különböztethetjük meg.

Az elsõ: Péter és jézus közvetlenül, személyesen szembesült egymással. Krisztus szemben állt Péterrel, közvetítõ nem állt közöttük. Harmadik személy nem játszott szerepet az eseményekben.

A második: Péter közvetlen és személyes kijelentést kapott. Jézus azt mondta Péternek: „...nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám". Vagyis Péter nem valamilyen természetes okfejtés vagy értelmi felismerés eredményét mondta ki, hanem egy olyan közvetlen szellemi kinyilatkoztatásét, amelyet magától az Atya Istentõl kapott.

A harmadik: Péter személyesen elismerte, igaznak fogadta el a neki kijelentet-- igazságot.

A negyedik: Péter nyíltan és nyilvánosan megvallotta az általa felismert igazságot.

Ebbõl a négy, egymást követõ lépésbõl megértjük, mit jelent az, hogy elkezdünk a sziklára építeni. Ebben az egészben nincs semmi elvont, spekulatív vagy elméleti dolog. Mindegyik szakaszban egyértelmû, személyes megtapasztalásról van szó.

Az elsõ lépés tehát a közvetlen, személyes szembesülés jézus Krisztussal. A második lépés a közvetlen, szellemi kinyilatkoztatás jézus Krisztusról.

A harmadik lépés Jézus Krisztus személyes elfogadása. A negyedik lépés Jézus Krisztus nyílt és személyes megvallása.

Az így megtapasztalt, kijelentett, elismert és megvallott Krisztus az a Krisztus, aki ezáltal minden egyes hívõ számára azzá a kõsziklává, azzá a fundamentummá válik, amelyre a hite épülhet.

A kinyilatkoztatás

Felmerül a kérdés: lehetséges-e ma is ilyen megtapasztalás? Megismerheti-e valaki jézust ma is ugyanolyan közvetlen, személyes módon, mint ahogy egykor Péter megismerte?

E fontos kérdésre azt kell válaszolnunk, hogy igen! Mégpedig a következõ két ok miatt.

Elõször is: Péter nem csupán Jézus Krisztus emberi természetérõl kapott kijelentést, hiszen õ akkor már jó ideje ismerte a názáreti jézust, az ács fiát. Az a személy, akirõl õ akkor a kinyilatkoztatást kapta, Isten örökkévaló, soha nem változó Fia volt, ugyanaz a Krisztus, aki ma megdicsõülten él a mennyben az Atya jobbján. Az azóta eltelt közel kétezer évben semmilyen változás nem történt benne: õ most is az a jézus Krisztus, aki tegnap és ma és örökké ugyanaz. Aki õszintén keresi õt, ma is kaphat róla kijelentést - ugyanúgy, ahogy egykor Péter.

Másodszor: Péter nem „test és vér" által, vagyis nem valamilyen természetes vagy érzékszervi úton kapta a kijelentést, hanem szellemi kinyilatkoztatásban részesült, Isten saját Szent Szellemének a munkájából. Ugyanaz a Szellem, aki Péternek ezt a kijelentést adta, ma az egész világon tevékenykedik, és ugyanúgy kijelenti

ugyanazt a Krisztust. Ezt Jézus maga ígérte meg tanítványainak a János evangéliuma 16,13-14-ben:

De mikor eljõ amaz [Õ], az igazságnak Szelleme, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem önmagától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendõket megjelenti néktek. Az [Õ] engem dicsõít majd, mert az enyémbõl vesz, és megjelenti néktek.

Mivel a kinyilatkoztatás az örökkévaló, szellemi világban történik, az olyan fizikai vagy természeti tényezõk, mint például az idõ múlása, a nyelvek, a szokások, az öltözködés vagy a körülmények változása semmilyen módon nem korlátozzák.

Az egyetlen, változhatatlan kõszikla, az egyedüli mozdíthatatlan alap, amelyre minden igazi keresztény hitének épülnie kell, ma sem lehet más, mint jézus Krisztusnak, Isten Fiának ez a személyes, egyéni megtapasztalása a Szent Szellem kijelentése által, amit az õ személyes elismerésének és megvallásának kell követnie. A hitvallások és a vélemények, az egyházak és a felekezetek mind változhatnak, ez az egyetlen igaz kõszikla azonban örökkévaló és változhatatlan: Isten csak a Krisztusba vetett személyes hit által adja az üdvösséget. Erre az alapra - mind az idõben, mind az örökkévalóságot illetõen - olyan biztonsággal és bizalommal építhetjük hitünket, amelyet soha semmi nem képes megingatni.

Elismerés

A korai keresztények írásaiban és tanúságtételeiben talán a legszembeötlõbb a jézus Krisztusba vetett hitükkel kapcsolatos teljes bizonyosságuk. A János evangéliuma 17,3-ban Jézus azt mondja:

Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a jézus Krisztust.

Ez nem pusztán annyit jelent, hogy általánosságban, a természeten keresztül vagy a lelkii smeret által megismerjük Istent mint Teremtõt vagy mint Bírót: itt a Jézus Krisztusban személyesen

megjelent Isten ismeretérõl van szó. De jóval több ez a Krisztusról mint történelmi alakról vagy nagy tanítóról szerzett ismeretnél is, mivel János apostol itt magának Krisztusnak - és benne Istennek - a személyes és közvetlen ismeretérõl beszél.

A János 1. levele 5,13-ban azt írja az apostol:

Ezeket írtam néktek, akik hisztek Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van...

A korai keresztények nem csupán hittek, hanem tudtak is. A hitük olyan megtapasztalásokra épült, amelyek határozott tudást hoztak létre arról, amiben hittek.

Valamivel késõbb, ugyanennek a fejezetnek a 20. versében János apostol ismét azt írja:

...tudjuk azt is, hogy Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az Igazat, és hogy mi az Igazban, az õ Fiában, Jézus Krisztusban vagyunk.

Figyeljük meg, milyen alázatos, mégis rendíthetetlen bizalom van e szavakban! Ez a bizalom egy személy ismeretén alapszik, s ez a személy maga Jézus Krisztus.

Pál apostol ugyanilyen személyes bizonyságot tesz a Timotheoszhoz írt 2. levele 1,12-ben, ahol ezt írja:

... tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy õ az én nála letett kincsemet meg tudja õrizni eme napra.

Figyeljük meg, hogy Pál nem ezt mondta: „tudom, mit hittem", hanem ezt: „tudom, kinek hittem". Az õ hite nem egy hitvalláson vagy egy felekezeten alapult, hanem egy olyan személyen, akit közvetlenül, személyesen ismert: Jézus Krisztuson. Ez e személyes ismeretsége Krisztussal ezt eredményezte, hogy olyan stabil bizonyosságot nyert lelki üdvét illetõen, amelyet semmi nem tudott megingatni sem ez idõben, sem ez örökkévalóságban.

Megvallás

Éveken át rendszeresen tartottam utcai öszszejöveteleket Anglia fõvárosában, Londonban. Az ilyen összejövetelek végén néha odamentem azokhoz, akik meghallgatták ez igehirdetést, és feltettem nekik egy egyszerû kérdést: „On keresztény?" Sok esetben iyen válaszokat kaptam: „Azt hiszem, igen"; vagy: „Remélem"; vagy: „Próbálok ez lenni"; vagy: „Nem tudom." Akik ilyen válaszokat adtak, egy dolgot mindenképpen elárultak magukról: hitük nem erre ez egyetlen biztos alapra épült, amelyet Jézus Krisztus közvetlen, személyes ismerete jelent.

Tegyük fel, hogy most az olvasótól is megkérdezem: „Ón keresztény?" Mit tudna válaszolni?

Álljon itt befejezésül egy jó tanács a Jób könyve 22,21-bõl:

Bízd csak azért magadat õreá, és légy békességben: ezekbõl jó származik reád.

Hogyan építkezzünk az alapra?

Most azzal a kérdéssel fogunk foglalkozni, hogy miután leraktuk saját életünkben a Krisztussal való személyes találkozás alapját, hogyan tudjuk folytatni az építkezést erre az alapra. Vagy még rövidebben: hogyan építsünk a már lerakott alapra?

E kérdésre a bolond és a bölcs emberrõl szóló ismert példázatban találjuk meg a választ. Mindkét ember házat épített, s Jézus ezt mondja róluk a Máté evangéliuma 7,24-27-ben:

Valaki azért hallja éntõlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kõsziklára építette az õ házát: és ömlött az esõ, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba, de nem dõlt össze, mert a kõsziklára építtetett. És valaki hallja éntõlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fövenyre építette *házát: és ömlött az esõ, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba, és összeomlott, és nagy lett annak romlása.*

Figyeljük meg jól: e két ember között nem az volt a különbség, hogy házaik eltérõ megpróbáltatásoknak voltak kitéve. Mind a két háznak ugyanazt a vihart - esõt, árvizet és szelet - kellett kiállnia. A kereszténység soha senkinek nem ajánlott viharmentes utat a mennybe. Épp ellenkezõleg: az Apostolok cselekedetei 14,22-ben azt a figyelmeztetést kapjuk, hogy „...sok háborúság által kell nékünk Isten országába bemennünk".

Minden olyan út, amely állítólag a mennybe vezet, de kikerüli a megpróbáltatásokat, nem lehet más, mint csalás. Biztosan nem a megígért célhoz vezet.

Mi volt hát a valódi különbség e két ember, illetve a házaik között? Az, hogy a bölcs ember sziklaalapra épített, a bolond viszont homokalapra. A bölcs úgy épített, hogy a háza késõbb rendíthetetlenül és biztonságosan átvészelte a vihart, a bolond viszont úgy, hogy az õ háza nem tudott ellenállni a viharnak.

Krisztus beszéde - a hit alapja

Mit akar megértetni velünk ez a hasonlat a kõsziklára való építésrõl? Hogyan lehet egyszerûen és világosan megfogalmazni azt, amire bennünket keresztényeket tanít? Erre maga jézus Krisztus adja meg a félreérthetetlen választ, amikor azt mondja a Máté evangéliuma 7,24-ben:

Valaki azért hallja éntõlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kõsziklára építette az õ házát.

Vagyis pontosan ezt jelenti a kõsziklára építés: meghallani és megcselekedni Krisztus beszédeit.

Ha már leraktuk életünkben az alapot - ami maga Jézus Krisztus, a Kõszikla -, akkor Isten Igéjének hallgatásával és megcselekvésével építünk rá; azzal, hogy szorgalmasan tanulmányozzuk, aztán pedig életünkben is megvalósítjuk Isten Igéjének tanításait. Ezért mondta Pál apostol az Apostolok cselekedetei 20,32-ben az efeszoszi

gyülekezet elöljáróinak:

És most, atyámfiai, ajánllak titeket Istennek és az õ kegyelmessége Igéjének, aki [amely] felépíthet [titeket] ...

(Kiemelés - D. P.)

Vagyis Isten Igéje, mégpedig kizárólag Isten Igéje képes arra, hogy - amint hallgatjuk és megcselekesszük, ahogy tanulmányozzuk és megvalósítjuk - felépítse bennünk, hívõkben a hitnek azt az erõs és biztonságos épületét, melynek alapja maga Jézus Krisztus.

Ezzel eljutottunk a keresztény hit egy rendkívüli jelentõségû témájához, nevezetesen a Krisztus és a Biblia közötti kapcsolathoz, illetve - ebbõl fakadóan - ahhoz a kérdéshez, hogy a keresztényeknek hogyan kell a Bibliához viszonyulniuk.

A Biblia egészén végigvonul az a kijelentés, hogy az írás Isten Igéjének nevezi magát. Másrészt sok olyan szakasz van az írásban, amelyek magát jézus Krisztust illetik ugyanezzel a címmel: Igének vagy Isten Igéjének nevezik. Az egyik példa erre a János evangéliuma 1,1:

Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala Istennél, és Isten vala az Ige.

A következõt a János evangéliuma 1,14-ben találjuk:

És az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk (és láttuk az õ dicsõségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsõségét)...

A Jelenések könyve 19,13-ban pedig ezt olvassuk:

És (Krisztus) vérrel hintett ruhába vala öltöztetve, és a neve Isten Igéjének neveztetik.

Ez a névazonosság természetük azonosságát jelenti ki. A Biblia Isten Igéje - és Krisztus is Isten Igéje. Mindkettõ egyaránt Isten

tökéletes kinyilatkoztatása, isteni tekintélyû és erejû. Az egyik tökéletesen megegyezik a másikkal. A Biblia tökéletesen kinyilatkoztatja Krisztust; Krisztus tökéletesen betölti a Bibliát. A Biblia Isten írott Igéje - Krisztus Isten személyes Igéje. A megtestesülés elõtt Krisztus az örökkévaló Ige volt az Atyánál. Megtestesülésében Krisztus a testté lett Ige. Ugyanaz a Szent Szellem, aki az írott Igén, a Biblián keresztül kijelenti Istent, a Názáreti jézusban testté lett Igében is kijelenti Istent.

A tanítványság legfontosabb feltétele

Ha jézus Krisztus ilyen értelemben tökéletesen egy a Bibliával, ebbõl az következik, hogy a hívõnek ugyanúgy kell a Bibliához viszonyulnia, ahogy jézus Krisztushoz viszonyul. Ezt a tényt a Szentírásban számos szakasz igazolja.

Lapozzunk elõször János evangéliumának 14. fejezetéhez! Ebben a részben jézus arra figyelmezteti tanítványait, hogy testi jelenlétében már nem sokáig lesz velük, s ezért elválásuk után egy újfajta kapcsolatnak és közösségnek kell létrejönnie közte és a tanítványok között. A tanítványok nem tudják, de nem is akarják sem elfogadni, sem megérteni ezt a közelgõ változást. Fõleg azt nem tudják felfogni, hogy ha jézus eltávozik közülük, hogyan lesznek mégis képesek látni õt vagy közösségben lenni vele, miután elhagyta õket.

A János evangéliuma 14,19-ben azt mondja Krisztus:

Még egy kevés idõ és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem...

- amit úgy is fordíthatunk: „...de ti továbbra is látni fogtok engem".

Jézusnak e kijelentése miatt kérdezi meg júdás (nem az Iskariótes, hanem a másik júdás) a 22. versben:

Uram, mi dolog, hogy nékünk jelented ki magadat, és nem a világnak?

Más szavakkal: „Uram, ha elmégy közülünk, és ha a világ nem

lát többé téged, akkor hogyan fogod tudni mégis kijelenteni magad nekünk tanítványaidnak - a világnak (vagyis azoknak, akik nem a tanítványaid) viszont nem? Hogyan tudsz majd úgy érintkezni velünk, hogy az a világ számára nem lesz megtapasztalható?"

A 23. versben jézus így válaszol erre a kérdésre:

Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.

A válasz pontos megértésének kulcsa ebben a kifejezésben van: „megtartja az én beszédemet". Az igazi tanítványt a világi emberektõl megkülönböztetõ tulajdonságok közül az a legfontosabb, hogy az igazi tanítvány olyan ember, aki megtartja Krisztus beszédét.

Ha most összekapcsoljuk Jézus itt adott válaszát az eredeti kérdéssel, vagyis hogy „Uram, mi dolog, hogy nékünk jelented ki magadat, és nem a világnak?", akkor meglátjuk, hogy ez a válasz négy létfontosságú dolgot jelent ki minden olyan ember számára, aki õszintén igazi keresztény szeretne lenni.

A jobb megértés érdekében hadd ismételjem meg elõször Jézusnak a 23. versben adott feleletét:

Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.

Jézusnak ez a válasza tartalmazza az Isten Igéjével kapcsolatos négy létfontosságú tényt:

Az elsõ az, hogy Isten Igéjének megtartása a legfõbb jellemzõ, amely Krisztus igazi tanítványát a világban élõ többi embertõl megkülönbözteti.

A második az, hogy a tanítvány Isten iránti szeretetének legfõbb próbája Isten Igéjének a megtartása; ez a legfõbb oka annak, hogy Isten szereti a tanítványt.

A harmadik az, hogy jézus Krisztus Isten Igéjén keresztül jelenti

ki magát annak a tanítványnak, aki ezt az igét megtartja, és engedelmeskedik neki.

A negyedik pedig az, hogy Isten Igéje által az Atya és a Fiú együtt jönnek el a tanítvány életébe, hogy örökké vele lakjanak.

A szeretet próbája

Vessük most egybe Jézus iménti válaszát János apostolnak az 1. levelében olvasható szavaival (2,4-5):

Aki ezt mondja: Ismerem õt, és az õ parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az õ beszédét, abban valósággal teljessé lett Isten szeretete. Errõl tudjuk meg, hogy õbenne vagyunk.

E két versbõl azt látjuk, hogy Isten Igéje szinte felbecsülhetetlen szerepet tölt be a keresztény hívõ életében.

Hadd próbáljam még egy kicsit közvetlenebb és személyesebb módon kifejezni ezeket az igazságokat! Isten Igéjének megtartása az a legfontosabb vonás, amely minket, Krisztus tanítványait megkülönböztet a világtól. Ez az Isten iránti szeretetünk próbája. Ez váltja ki Isten szeretetét és jóindulatát irányunkban. Krisztus ezen keresztül fogja kijelenteni magát nekünk. Isten, az Atya, és Isten, a Fiú, ezen keresztül jönnek be az életünkbe, hogy velünk lakjanak.

Hadd világítsam meg ugyanezt még egy másik nézõpontból is! Isten Igéje iránt tanúsított magatartásunk azonos az Isten iránti magatartásunkkal. Csak annyira szeretjük Istent, mint amennyire az Igéjét szeretjük. Csak annyira engedelmeskedünk Istennek, mint amennyire az Igéjének engedelmeskedünk. Annyira tiszteljük Istent, mint ahogy az Igéjét tiszteljük. Annyi hely van a szívünkben és életünkben Isten számára, mint amennyi az Igéje számára van.

Ha valaki meg akarja tudni, mennyit jelent számára Isten, könnyen leellenõrizheti magát a következõ kérdéssel: mennyit jelent nekem Isten Igéje? Az erre adott válasz egyben válasz az elõzõ kérdésre is. Isten annyit jelent egy adott ember számára, amennyit az Igéje jelent neki - pontosan ugyanannyit, és nem többet.

A kinyilatkoztatás eszköze

Napjainkban a keresztény egyház minden részében általános és egyre erõsebb az a felismerés, hogy beléptünk az Apostolok cselekedetei 2,17-ben megjövendölt korszakba:

És lészen az utolsó napokban, ezt mondja Isten, kitöltök az én Szellemembõl minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak.

Rendkívül hálás vagyok Istennek azért, hogy az elmúlt években abban a kiváltságban volt részem, hogy személyesen tapasztalhattam és figyelhettem meg öt különbözõ földrészen (Afrikában, Ázsiában, Európában, Amerikában és Ausztráliában) Isten Szellemének olyan kiáradásait, amikor e prófécia minden egyes részlete beteljesedett és sokszorosan megismétlõdött. Következésképpen rendületlenül hiszek a Szent Szellem mind a kilenc ajándékának napjainkban kibontakozó igei megnyilvánulásában; hiszem, hogy Isten próféciákon, látomásokon, álmokon és a természetfölötti kijelentés más formáin keresztül szól benne hívõ népéhez.

Mindazonáltal a legnagyobb meggyõzõdéssel vallom, hogy a Szentírás az a legmagasabb rendû és tekintélyben az összes többi felett álló eszköz, amelyen keresztül Isten szól az õ népéhez, kijelenti magát nekik, vezeti és irányítja õket. Azt tartom, hogy a kijelentés minden más formáját gondosan meg kell vizsgálni, a Szentírással kell összevetni, és csak annyiban szabad elfogadni õket, amennyiben megegyeznek az Igében lefektetett tanításokkal, elvekkel, példákkal és gyakorlattal.

A Thesszalonikaiakhoz írt 1. levél 5,19-21 arra figyelmeztet bennünket:

A Szellemet meg ne oltsátok. A prófétálást meg ne vessétek. Mindent megpróbáljatok [megvizsgáljatok]; ami jó, azt megtartsátok!

Helytelen tehát elfojtani a Szent Szellem bármilyen eredeti, hamisítatlan megnyilvánulását. Helytelen megvetni az olyan próféciát, amely a Szent Szellem által adatott. Másrészt viszont elengedhetetlenül szükséges a Szentírás mércéje alapján megvizsgálni minden próféciát és bármilyen más szellemi megnyilvánulást, és csak azokat szabad megtartani - vagyis elfogadni és figyelembe venni -, amelyek teljes összhangban vannak ezzel az isteni mércével.

Az Ézsaiás könyve 8,20 is erre figyelmeztet bennünket:

A törvényre és a bizonyságtételre mondom: ha nem ennek az igének megfelelõen szólnak, az azért van, mert nincs bennük világosság. (A King James fordítás alapján)

Tehát a Szentírás, Isten Igéje az a mindenekfölötti szabvány, amely alapján minden mást meg kell ítélnünk. Semmilyen tan, semmilyen gyakorlat, semmilyen prófécia, semmilyen kinyilatkoztatás nem fogadható el, ha nincs teljes összhangban Isten Igéjével. Egyetlen személynek, csoportnak, szervezetnek vagy felekezetnek sincs olyan tekintélye, hogy joga lenne megváltoztatni vagy felülbírálni Isten Igéjét, vagy eltérni attól. Amilyen értelemben vagy mértékben eltér egy személy, egy csoport, egy szervezet vagy egy felekezet Isten Igéjétõl, olyan értelemben vagy mértékben van sötétségben, és nincs benne világosság.

Olyan idõkben élünk, amikor sürgetõ és egyre növekvõ szükség van arra, hogy hangsúlyozzuk a Szentírásnak a kinyilatkoztatás vagy tanítás bármely más forrásával szembeni felsõbbrendûségét és elsõbbségét. Már utaltunk a Szent Szellemnek az utolsó idõkben bekövetkezõ hatalmas, világméretû kiáradására és azokra a különbözõ természetfölötti megnyilvánulásokra, amelyek ezt a kiáradást kísérni fogják.

Az Ige azonban arra is figyelmeztet bennünket, hogy a Szent Szellem e felerõsödött tevékenységével és egyre gyakoribb megnyilvánulásaival párhuzamosan azoknak a sátáni és démoni

erõknek a tevékenysége is meg fog erõsödni, amelyek mindig szembeszegülnek Isten népével és Isten földi céljaival. Ugyanerrõl az utolsó idõszakról szólva maga Jézus Krisztus is figyelmeztet bennünket a Máté evangéliuma 24,23-25-ben:

Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Ímé, itt a Krisztus, vagy amott; ne higgyétek. Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is. Ímé, eleve megmondottam néktek.

Ugyanígy figyelmeztet Pál apostol is a Timotheoszhoz írt 1. levél 4,1-3-ban:

A Szellem pedig hangsúlyozottan állítja, hogy az utolsó idõkben egyesek eltérneka hittõl, mivel csaló szellemekre és démonok tanításaira figyelnek oda, képmutató módon hazugságokat szólnak, miközben tüzes vassal égetik bele a bélyeget a lelkiismeretükbe. Ezek tiltják a házasságot, és elrendelik azolyan ételektõl való tartózkodást, melyeket Isten teremtett hálaadással való elfogyasztásra a hívõknek és azoknak, akik megismerték az igazságot.
(A King James fordítás alapján)

Pál itt arra figyelmeztet bennünket, hogy ezekben a napokban nagyon el fog terjedni a hamis tanok és kultuszok hirdetése, s hogy ennek oka a csaló szellemek és démonok láthatatlan tevékenysége lesz. Példaként olyan vallásos tanokat és gyakorlatokat említ, amelyek az étkezést és a természetes házastársi kapcsolatot illetõen az aszkétizmus természetellenes és igeellenes formáit írják elõ. Pál utal arra is, hogy a vallásos tévelygés ilyen formái általi megcsalattatás ellen az véd meg, ha hiszünk, és ismerjük az igazságot, vagyis Isten Igéjének igazságát.

Az igazságnak ez az isteni mércéje tesz bennünket képessé arra, hogy felismerjük és elutasítsuk a sátáni tévelygés és megtévesztés minden formáját. Azok számára azonban, akik csak a szájukkal

hívõk, anélkül hogy ismernék az írás tanításait, és hinnének azokban, csakugyan veszedelmes napok a mostaniak.

Ragaszkodnunk kell ahhoz a nagyon fontos irányelvhez, amelyet a Biblia jelent ki, s amely úgy szól, hogy Isten Igéjének és Isten Szellemének mindig tökéletes egységben és harmóniában kell együtt munkálkodnia. Soha nem szabad elválasztanunk az Igét a Szellemtõl, sem a Szellemet az Igétõl. Nem szerepel Isten tervében, hogy az Ige valaha is külön mûködjék a Szellemtõl, mint ahogy az sem, hogy a Szellem az Igétõl.

A 33. zsoltár 6. versében azt olvassuk:

Az úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük.

Az itt leheletnek fordított szót valójában szellem értelemben használja a héber nyelv. A lehelet szó viszont csodálatosan szemlélteti Isten Szellemének mûködését: ahogy Isten száján kijön az Igéje, azzal együtt jön ki a Szelleme, azaz Isten lehelete is.

Nálunk embereknél is így mûködik ez: ha kinyitjuk a szánkat, hogy egy szót kimondjunk, a kiejtett szóval együtt a leheletünk is szükségszerûen kijön a szánkból. Ugyanígy van Istennél is. Ahogy Isten Igéje kimegy, a lehelete - vagyis a Szelleme - is kimegy vele. Isten Igéje így mindig együtt van Isten Szellemével, ez a kettõ tökéletes isteni egységben mûködik.

A teremtés leírása is nagyon jól szemlélteti azt a tényt, amire az imént a zsoltáros is emlékeztetett. A Mózes 1. könyve 1,2-ben ezt olvassuk:

Isten Szelleme lebeg vala a vizek felett.

A következõ vers pedig így szól:

És monda Isten: Legyen világosság!

Tehát Isten Igéje kijött, Isten kimondta azt a szót, hogy világosság - s ahogy így egyesült Isten Igéje és Isten Szelleme,

beindult a teremtés, létrejött a világosság, megvalósult Isten célja.

Ami igaz volt a teremtés e nagyszabású beavatkozásával kapcsolatban, az most is minden egyes ember életében éppen úgy igaz. Isten Igéje és Isten Szelleme a mi életünkben egyesülve is képviselik Isten teljes teremtõ erejét és hatalmát. Rajtuk keresztül Isten betölti minden szükségünket, s véghezviszi ránk vonatkozó tökéletes akaratát és tervét. De ha mi szétválasztjuk egymástól e kettõt, vagyis az Ige nélkül vágyakozunk a Szellemre, vagy a Szellem nélkül tanulmányozzuk az Igét, eltévelyedünk, és kiesünk Isten tervébõl.

Az Igétõl elválasztott vágyakozás a Szellem megnyilvánulásai után mindig esztelenséghez, fanatizmushoz és tévedésekhez vezet. A Szellem megelevenítése nélkül viszont az Igéhez való ragaszkodás is csak halott, erõtlen ortodoxiát és vallásos formalizmust eredményez.

Isten Igéjének hatalma

Az a leghelyesebb, ha azzal kezdjük ennek a témának a tanulmányozását, hogy magának Krisztusnak a János evangéliuma 10,34-36-ban leírt szavaihoz lapozunk. Krisztus itt a zsidókhoz beszél, és azt az állítását igazolja, amelyet a zsidók kétségbe vontak, vagyis hogy õ Isten Fia. Állításának alátámasztására a Zsoltárok könyvébõl idéz, tehát az Ószövetségbõl, amelyet úgy emleget, hogy a „ti törvényetek"

...Nincs-é megírva a ti törvényetekben: Én mondám: Istenek vagytok? Ha azokat isteneknek mondó, akikhez Isten beszéde lõn (és az írás fel nem bontható), arról mondjátok-é ti, akit az Atya megszentelt, és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondám: az Isten Fia vagyok?!

Ebben a válaszban Jézus maga is használja azt a két elnevezést, amelyeket követõi azóta minden más kifejezésnél többször alkalmaztak a Bibliára. Az egyik elnevezés az Isten Igéje (a magyar fordításban: Isten beszéde), a másik az írás. Hasznos

végiggondolnunk, mi mindent mond el a Biblia természetérõl ez a két elnevezés.

Amikor jézus Isten Igéjének nevezte a Bibliát, ezzel azt fejezte ki, hogy a Bibliában kijelentett igazságok nem emberektõl, hanem Istentõl származnak. Bár Isten sokféle embert használt különbözõ módokon arra, hogy rajtuk keresztül tegye elérhetõvé a Bibliát a világ számára, õk mindannyian csupán eszközök avagy csatornák voltak. A Biblia üzenete, kinyilatkoztatása egyetlen esetben sem emberektõl származott, hanem mindig és kizárólag magától Istentõl.

A Biblia - Isten írott Igéje

Másrészt viszont amikor Jézus a másik elnevezést - „az Írást" - használta, ezzel a Biblia Isten által megszabott korlázaira utalt. Ez a kifejezés, hogy „az Írás", szó szerint azt jelenti: ami le van írva. A Biblia nem tartalmazza minden szempontra és részletre kiterjedõen a mindenható Isten teljes tudását vagy összes célját. Sõt, még az általa sugallt üzenetek közül sincs benne mindegyik, amelyet Isten az idõk során az embereken keresztül adott. Ezt az a tény is bizonyítja, hogy a Biblia maga is sok helyen utal olyan próféták üzeneteire, akiknek a szavai nincsenek lejegyezve a Bibliában.

Látjuk tehát, hogy bár a Biblia teljes mértékben igaz és isteni tekintélyû, ugyanakkor erõsen szelektív is. Üzenete elsõsorban az emberi nemnek szól: olyan szavakat és kifejezéseket használ, amelyeket az emberek megértenek. Központi témája és célja az ember szellemi jóléte. Elsõsorban a bûn természetét és következményeit jelenti ki, valamint a bûntõl és annak következményeitõl való szabadulás útját mutatja meg a Krisztusba vetett hit által.

Vessünk most még egy röpke pillantást Jézusnak a János evangéliuma 10,35-ben lejegyzett szavaira. Jézus ezekkel nem csupán személyes jóváhagyása pecsétjét tette a Biblia két leggyakoribb megnevezésére, hanem világosan, saját szavaival is megerõsítette a Bibliának azt az állítását önmagáról, hogy teljes hatalommal bír. Azt mondta ugyanis: „az írás fel nem bontható".

Ez a rövid kifejezés, hogy „fel nem bontható", magába foglalja

mindazt az állítást, amit a Biblia nevében ki lehet jelenteni, vagyis hogy felsõbbrendû és isteni hatalommal bír. Össze lehet írni akár több kötetnyi vitairatot is a Biblia mellett vagy ellen, de végül is abban az öt rövid szóban, hogy az írás fel nem bontható, jézus tökéletesen összefoglalta a lényeget.

Ha kellõ súlyt adunk annak a bibliai állításnak, hogy a létrejöttében közremûködõ emberek minden esetben pusztán eszközök, csatornák voltak, továbbá hogy minden üzenete és kijelentése magától Istentõl származik, semmilyen logikus vagy jogos érv nem szólhat amellett, hogy elutasítsuk a Bibliának az abszolút tekintélyre vonatkozó igényét.

Olyan idõkben élünk, amikor az ember mûholdakat tud fellõni az ûrbe, és láthatatlan erõk, például rádióhullámok, radar és elektronika segítségével több ezer, sõt több millió kilométer távolságból képes irányítani pályájukat, kapcsolatban maradni velük, és venni az általuk kibocsátott jeleket.

Ha az ember ilyen eredményeket tud elérni, akkor csak a vak elõítélet (és annak is csak a legtudománytalanabb fajtája) tagadhatja annak lehetõségét, hogy Isten képes volt az embereket olyan értelmi és szellemi készségekkel felruházva megteremteni, amelyek által irányíthatja, vezetheti õket, kapcsolatot tarthat velük, és fel tudja fogni a tõlük érkezõ jelzéseket. Márpedig a Biblia pontosan így mutatja be Istent.

A modern tudomány felfedezései és találmányai, amelyek távolról sem cáfolják a Biblia állításainak hitelét, az õszinte és elfogulatlan gondolkozású emberek számára határozottan megkönnyítik, hogy maguk elé képzeljék azt a kapcsolatot Isten és ember között, amely lehetõvé tette a Biblia megszületését.

A Szent Szellem által ihletett

A Biblia világosan utal arra, hogy Isten valóban egy felsõbbrendû, láthatatlan erõ segítségével vezérelte, irányította a Biblia szövegét leíró emberek szellemét és elméjét, s ugyanezen erõ által érintkezett is velük. Ezt a láthatatlan erõt a Szent Szellem -

Isten saját Szelleme képviseli.

A Timotheoszhoz írt 2. levél 3,16-ban például azt mondja Pál apostol:

A teljes Írás Istentõl ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.

Az itt „ihletettnek" fordított kifejezés szó szerint azt jelenti: Isten által belehelt, és szoros kapcsolatban van a szellem szóval. Vagyis Isten Szelleme, a Szent Szellem volt az a láthatatlan és tévedhetetlen lény, aki vezérelte és irányította mindazokat, akik a Biblia különbözõ részeit írták.

Péter apostol talán még egyértelmûbben fejezi ki ugyanezt az igazságot a 2. levelében, az 1,20-21-ben. A 20. versben ezzel kezdi:

Tudván elõször azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból.

Más szóval - mint ahogy már kifejtettük - a Biblia kijelentése vagy üzenete egyetlen esetben sem embertõl származik, hanem mindig Istentõl.

Péter a 21. versben folytatja annak magyarázatát, hogyan is történt ez:

Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Szellemtõl indíttatva szólottak Istennek szent emberei.

Az a görög szó, amely úgy van fordítva ebben a versben, hogy „indíttatva", pontosabban azt jelenti: vitetve, vagy úgy is mondhatnánk: irányítva pályájukon. Vagyis Szent Szelleme révén Isten ugyanúgy irányította a Bibliát leíró embereket szellemi és értelmi képességeiken keresztül, mint ahogy ma az ember a rádióhullámok és az elektronika segítségével irányítja a világûrbe felküldött mesterséges holdak pályáját. Ha valaki korunk tudományos vívmányai ellenére kizárja ezt a lehetõséget, annak

egyedül az elõítélet lehet az indítéka.

Az isteni ihletéssel kapcsolatban az Ószövetség egy másik képpel szemlélteti ugyanezt az igazságot. A hasonlat egy olyan tevékenységrõl szól, amely sokkal régebbi keletû az emberi történelemben, mint a mûholdak kilövése a világûrbe. A 12. zsoltár 7. versében azt mondja Dávid, a zsoltár szerzõje:

Az Úr beszédei tiszta beszédek, mint földbõl való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva.

A hasonlat eredete az, hogy az ezüstöt agyagból készült kohóban avagy kemencében tisztították meg. (Az arabok egyébként - különféle célokra - mind a mai napig használnak ilyen agyagkemencéket.) Ez a kép találó hasonlattal szemlélteti a Biblia keletkezését. Az agyagkemence jelenti az emberi alkotórészt. Az ezüst Istennek az emberi csatornán keresztül érkezõ üzenetét jelképezi. Az ezüst tökéletes megtisztulását, vagyis az üzenet abszolút pontosságát biztosító tûz a Szent Szellem. A hétszeres megtisztulás - mint a hetes szám a Biblia sok más részében is - a Szent Szellem munkájának abszolút tökéletes voltára utal.

Ez a kép tehát arról biztosít bennünket, hogy a Szent Szellem tökéletes mûködésének köszönhetõen a Szentírás Istentõl származó üzenete teljesen pontos, mert a Szellem meghaladja a földbõl teremtett ember gyarlóságát, és Isten nekünk szóló üzenetének ezüstjébõl kitisztítja az emberi tévedések salakját.

Örökkévaló, isteni tekintélyû

Isten Igéjének igazságát és tekintélyét a Zsoltárok könyve ismételten hangsúlyozza. A 119. zsoltár 89. versében azt mondja:

Uram! Örökké megmarad a te Igéd a mennyben.

Ez a kijelentés azt hangsúlyozza, hogy a Biblia nem az idõ terméke, hanem az örökkévalóságban keletkezett. Benne van Isten

örökkévaló akarata és terve, ami már az idõk kezdete elõtt, vagyis a világ teremtése elõtt is megvolt. Az örökkévalóságból emberi csatornákon keresztüljutott be a mostani, idõben létezõ világba, de miután az idõ és a világ is elmúlik majd, Istennek a Szentíráson keresztül kijelentett gondolatai és igazságai akkor is, továbbra is mozdíthatatlanul és változatlanul megmaradnak. Ugyanezt a gondolatot fejezi ki maga Jézus is a Máté evangéliuma 24,35-ben:

Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.

Visszatérve a 119. zsoltárhoz, a 160. versben a következõ állítást találjuk:

A te Igédnek summája [teljessége] igazság, és a te igazságod ítélete mind örökkévaló.

Az elmúlt egy-két évszázadban a Biblia csaknem minden részlete, az ó- és az Újszövetség egyaránt állandó kritika és támadások célpontja volt. A támadások legnagyobb része azonban mindig is a Teremtés könyvére és az azt követõ négy könyvre, vagyis a Biblia elsõ öt könyvére irányult, melyeket Mózes öt könyvének vagy Tórának neveznek, és amelyek szerzõségét Mózesnek tulajdonítják.

Igen figyelemreméltó ezért, hogy már több mint kétezer évvel azelõtt, hogy emberek elméjében ezek az ellenvetések Mózes öt könyve ellen megfogantak, a zsoltáros elõre megadta a Szent Szellem bizonyságát arról a hitrõl, amely minden korban jellemzi Isten népét: „A te Igédnek summája [teljessége] igazság..."

Más szóval: a Biblia úgy igaz, ahogy van, a Teremtés könyve elsõ fejezetének elsõ versétõl kezdve mindvégig.

Ha hajlandók vagyunk a szavakat a maguk világos és nyilvánvaló jelentése szerint értelmezni, akkor semmi kétségünk sem lehet afelõl, hogy jézus és apostolai - koruk hívõ zsidóihoz hasonlóan - abszolút igaznak és isteni tekintélyûnek fogadták el a

Szentírás ma ószövetségnek nevezett könyveit, köztük természetesen Mózes öt könyvét is.

A Máté evangéliuma 4,1-10-ben olvassuk, hogy amikor Sátán megkísértette Krisztust a pusztában, õ az ördög összes kísértésére az Ószövetségbõl idézett igékkel felelt. Háromszor is azzal kezdte a választ: „Meg van írva..." Mindannyiszor Mózes ötödik könyvébõl, a Törvény summájából idézett. Figyelmet érdemel a tény, hogy nemcsak Jézus, de Sátán is elfogadta ennek a könyvnek az abszolút tekintélyét.A hegyi beszédnek a Máté evangéliuma 5,17-18-ban leírt részében Jézus azt mondta:Ne gondoljátok, hogy jöttem a Törvénynek vagy a Prófétáknak eltörlésére. (A „törvény" és a „próféták" kifejezéssel akkoriban általában az ószövetségi könyvek összességét mint egészet jelölték.) Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a Törvénybõl egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.

A jóta szó a héber ábécé legkisebb betûjének neve nagysága és alakja körülbelül a mai írásban használt vesszõnek felel meg. A pontocska pedig egy a vesszõnél is kisebb, szarv alakú jelre utal, amelyet a héber ábécé bizonyos betûinek - pontosabban a görög ábécé hasonló betûjének - sarkához illesztettek, hogy megkülönböztessék õket más, alakra nagyon hasonló betûktõl.

Jézus tehát azt mondja ezzel, hogy a héber Szentírás eredeti szövege olyan pontos és hiteles, hogy a szövegnek még egy a vesszõnél kisebb részét sem szabad megváltoztatni, sem elhagyni. Jézus aligha találhatott volna kifejezõbb szavakat a teljes ószövetségi Szentírás tökéletes pontosságának és tekintélyének szemléletes igazolására!

Jézus Krisztus egész földi tanítói szolgálata alatt következetesen fenntartotta ezt a viszonyulását az ószövetségi igékhez. Például a Máté evangéliuma 19,3-9-ben olvassuk, hogy amikor a farizeusok feltettek neki egy kérdést a házasságról és a válásról, õ azzal válaszolt, hogy emlékeztette kérdezõit a teremtés leírására, ami

Mózes első könyvének első fejezeteiben található.

Nem olvastátok-é, hogy a Teremtõ kezdettõl fogva férfiúvá és asszonnyá teremié õket.

A „kezdettõl fogva" kifejezés közvetlen utalást jelent a Teremtés könyvére, mivel annak majdnem pontosan ez a héber címe.

Amikor pedig a szadduceusok a halottak feltámadása felõl kérdezték, a Máté evangéliuma 22,31-32 szerint jézus úgy válaszolt nekik, hogy emlékeztette õket Mózes beszámolójára az égõ csipkebokorról, amely Mózes öt könyve közül a másodikban, a Kivonulás címûben található. Jézus a farizeusokhoz hasonlóan a szadduceusoknak is kérdés formájában válaszolt:

...nem olvastátok-é, amit az Isten mondott néktek, így szólván: Én vagyok az Ábrahám Istene és az Izsák Istene és a Jákob Istene...

Ez az idézet a Mózes 2. könyve 3,6-ból való. Így azokat a szavakat idézve, amelyeket Mózes majdnem tizenöt évszázaddal korábban jegyzett le, jézus saját kora szadduceusainak azt a kérdést szegezte: „Nem olvastátok-e, amit Isten mondott nektek?" Figyeljük meg, hogyan fogalmaz: „Isten mondott nektek". Krisztus nem a múlt csupán történelmi értékû dokumentumainak tekintette Mózes írásait, hanem olyan idõszerû, élõ és irányadó üzenetnek, amelyet Isten közvetlenül az õ kortársaihoz is intézett. A közben eltelt tizenöt évszázad egyáltalán nem csökkentette Mózes feljegyzésének elevenségét, pontosságát és tekintélyét.

Jézus egyébként nem csupán tanításában fogadta el az ószövetség igéinek tökéletes pontosságát, hanem saját földi életének egész menete fölött is elismerte azok abszolút tekintélyét és uralmát. Születésétõl haláláig és feltámadásáig egyetlen, mindenekfölötti vezérelv érvényesült életében, amely úgy szólt: „hogy beteljesedjék". Az pedig, aminek be kellett teljesednie, minden egyes esetben az ószövetség valamelyik odaillõ igéje volt.

Ennek szemléltetésére következzék itt egy felsorolás jézus földi

életének eseményeibõl, amelyekkel kapcsolatban mindig külön fel van jegyezve, hogy valamely ószövetségi ige beteljesüléseként történtek: szûztõl született; Betlehem volt a szülõvárosa; Egyiptomba menekült; Názáretben lakott; a Szent Szellem kente fel; Galileában szolgált; betegeket gyógyított; a júdeai zsidók elutasították tanítását és csodáit; példázatokban beszélt; egyik barátja árulta el; tanítványai cserbenhagyták; ok nélkül gyûlölték; bûnösökkel együtt ítélték el; ruháit elosztották, köntösére sorsot vetettek; szomjúságában ecettel kínálták; testét átdöfték, anélkül hogy csontját megtörték volna; egy gazdag ember sírjába temették; a harmadik napon feltámadt a halottak közül.

Ez a közel sem teljes felsorolás tizennyolc olyan tényt tartalmaz jézus földi életébõl, amelyekkel kapcsolatban külön fel van jegyezve, hogy azért történtek, hogy az ószövetségi írások beteljesüljenek.

Ennélfogva mindenfajta túlzás vagy félremagyarázás nélkül azt mondhatjuk, hogy Jézus egész földi életét, születésétõl feltámadásáig, minden vonatkozásában és minden szakaszában az Ószövetség igéinek abszolút tekintélye vezérelte és irányította.

Ha ezt a tényt egybevetjük azzal, hogy õ maga minden tanításában fenntartás nélkül elfogadta az ószövetségi írásokat, akkor csupán egyetlen lehetséges, illetve logikus következtetést vonhatunk le: ha az ószövetségi írások nem Isten tökéletesen pontos, teljhatalommal rendelkezõ kijelentései, akkor jézus Krisztus vagy csalás áldozata lett, vagy õ maga volt csaló.

A Biblia összefüggõ, teljes, és mindenre választ ad

Térjünk most át az Ótestamentumról az Újtestamentumra, és foglalkozzunk azzal a kérdéssel, hogy vajon az Újszövetség is ugyanilyen tekintélyre tarthat-e igényt.

Elõször is arra a rendkívül fontos tényre kell felfigyelnünk, hogy eddigi ismereteink szerint jézus Krisztus maga soha nem írt le egy szót sem. A Bibliában rögzített egyetlen apró kivételt az az esemény képezi, amikor a házasságtörésen ért asszony jelenlétében a porba

írt.

Tanítványainak viszont kifejezetten megparancsolta, hogy a szolgálatáról és igehirdetésérõl szóló tudósítást juttassák el a föld minden nemzetéhez. A Máté evangéliuma 28,19-20-ban ugyanis azt olvassuk:

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén õket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében, tanítván õket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek...

Elõzõleg, a Máté evangéliuma 23,34-ben azt mondta:

Annak okáért íme prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok...

Az „írástudók" kifejezés olyan személyeket jelent, akik a vallási tanításokat írásban rögzítik. Jézus tehát nyilvánvalóan azt akarta, hogy a szolgálatáról és tanításáról szóló feljegyzéseket tanítványai maradandó formában rögzítsék.

Sõt, jézus minden szükséges feltételrõl is gondoskodott ahhoz, hogy amit tanítványaival írásos formában akart rögzíttetni, az abszolút pontos legyen - hiszen megígérte, hogy ennek érdekében elküldi nekik a Szent Szellemet.

A János evangéliuma 14,26-ban azt mondta:

Ama Vigasztaló [Segítõ] pedig, a Szent Szellem, akit az én nevemben küld az Atya, az [O] mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondottam néktek.

Hasonló ígéret található a János evangéliuma 16,15-ben is.

Fontos észrevennünk, hogy ezekkel a szavakkal Jézus mind a múltról, mind a jövõrõl gondoskodott: egyrészt arról, hogy a tanítványok pontosan tudják majd rögzíteni azokat, amiket már láttak és hallottak, másrészt arról, hogy pontosan megértsék majd

azokat az új igazságokat, amelyeket a Szent Szellem késõbb jelent majd ki nekik. A múltra vonatkozó gondoskodást az az ígéret fejezi ki, hogy „eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondottam néktek", a jövõre pedig az a rész vonatkozik, hogy „mindenre megtanít majd titeket", illetve a János evangéliuma 16,13-ból az az ígéret, hogy „elvezérel majd titeket minden igazságra".

Láthatjuk tehát, hogy az Ószövetségéhez hasonlóan az Újszovetség pontossága és tekintélye sem az emberi megfigyelésektõl, emlékezettõl vagy értelemtõl függ, hanem a Szent Szellem tanításától, vezetésétõl és irányításától. Ezért mondja Pál apostol, hogy „a teljes Írás (azaz az Ó- és az Újszövetség egyaránt) Istentõl ihletett".

Az Igébõl kiderül, hogy maguk az apostolok világosan megértették ezt, és ennek a tekintélynek az elismerését írásaikban is megkövetelték. Például a Péter 2. levele 3,1-2-ben így ír az apostol:

Ez immár második levélírásom néktek, szeretteim... Hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelõtt mondott beszédekrõl, és az úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatjáról.

Péter itt mint teljesen egyenlõ tekintélyû írásokat említi egymás után az ószövetségi próféták írásait és Krisztus apostolainak írott parancsolatait. Ugyanennek a fejezetnek a 15-16. versében Péter apostol elismeri Pál írásainak isteni tekintélyét is, mivel ezt mondja:

És a mi Urunknak hosszútûrését üdvösségnek tartsátok; amiképpen a mi szeretett atyánkfia, Pál is írt néktek a néki adott bölcsesség szerint; szinte minden levelében is, amikor ezekrõl beszél azokban, amelyekben vannak némely nehezen érthetõ dolgok, amiket a tudatlanok és az állhatatlanok elcsûrnekcsavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk vesztére.

Az „egyéb írások" kifejezés arra utal, hogy a többi apostol már Pál életében elismerte, hogy az általa írt levelek az írás teljes

tekintélyével bírnak. Maga Pál ugyanakkor személyesen nem ismerte jézust földi tartózkodásának éveiben, ennélfogva tanításainak pontossága és tekintélye kizárólag a Szent Szellem természetfölötti ihletésétõl és kijelentéseitõl függött.

Ugyanez vonatkozik Lukácsra is, aki maga nem volt apostol. Evangéliumának bevezetésében, az 1. fejezet 3. versében mindazonáltal kijelenti, hogy „eleitõl fogva" mindeneknek szorgalmasan a végére járt. Az a görög szó, amely úgy van fordítva, hogy „eleitõl fogva", ugyanúgy azt is jelentheti: felülrõl.

A János evangéliuma 3,3-ban, ahol jézus az „újjászületésrõl" beszél, ugyanezt a görög szót használja, amely itt „újonnannak" van fordítva. Ez a szó mindezekben az igerészekben a Szent Szellem közvetlen, természetfölötti beavatkozására és mûködésére utal.

Gondos vizsgálat után azt látjuk tehát, hogy mind az ószövetség, mind az Újszövetség abszolút pontos, isteni tekintélyû, s mindez nem az emberek változó, tévedéseknek is kitett tehetségétõl függ, hanem a Szent Szellem isteni, természetfölötti vezetésétõl, kinyilatkoztatásától és irányításától. Az ó- és újtestamentum, ilyen módon együtt értelmezve, megerõsítik és kiegészítik egymást, és Isten összefüggõ, befejezett és mindenre választ adó kijelentését foglalják magukban.

Láttuk azt is, hogy ha ilyen átfogó módon szemléljük a Szentírást, semmi sincs benne, ami ne állná ki a logika, a tudomány vagy a józan ész próbáját. Ellenkezõleg: mindhárom éppen hogy alátámasztja és könnyebben hihetõvé teszi a Szentírásnak ezt a szemléletét.

Isten Igéjének elsõ eredményei

Vizsgáljuk meg most azokat a gyakorlati eredményeket, amelyeket a Biblia - saját állítása szerint - létrehoz mindazokban, akik befogadják.

A Zsidókhoz írt levél 4,12-bõl megtudjuk, hogy

Istennek beszéde élõ és ható...

Közvetlenül az ebben a versben „hatónak" fordított görög szóból származik a mi modern „energikus" kifejezésünk. Vagyis ezek a jelzõk az Ige erõteljes, eleven energiájáról és aktivitásáról szólnak.
A János evangéliuma 6,63-ban maga Jézus is azt mondja:

A beszédek, amelyeket én szólok néktek, szellem és élet. (Kiemelés - D. P.)

A Thesszalonikaiakhoz írt 1. levél 2,13-ban Pál apostol ugyancsak azt írja a thesszalonikai keresztényeknek

Ugyanazért mi is hálát adunk Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (aminthogy valósággal az is), amely munkálkodik is tibennetek, akik hisztek.

Látjuk tehát, hogy Isten beszédét nem lehet csupán a levegõbe kimondott hangokra vagy papírra vetett írásjelekre korlátozni. Ellenkezõleg: Isten beszéde élet, Isten beszéde Szellem, Isten beszéde élõ, aktív, energikus, és hatékonyan mûködik azokban, akik hisznek benne.
Az eredmény a mi reakciónkon múlik

A Biblia ugyanakkor világosan megmondja magáról azt is, hogy mûködésének módját és mértékét minden egyes esetben az Isten Igéjét hallgató személy reagálása határozza meg. Ezért mondja Jakab apostol a levelében (1,21):

Elvetvén azért minden undokságot [szennyességet] és a gonoszságnak sokaságát, szelídséggel *fogadjátok a beoltott Igét, amely megtarthatja a ti lelkeiteket.*

Vannak bizonyos dolgok, amelyeket félre kell tennünk ahhoz, hogy befogadhassuk Isten Igéjét a lelkünkbe, hogy megtarthasson minket. Ezek közé tartozik az a két dolog is, amelyet Jakab itt szennyességnek, illetve gonoszságnak (más fordításban önfejûségnek) nevez. A szennyesség feslett és tisztátalan dolgok perverz élvezetét jelöli. Az ilyen magatartás bezárja az elmét és a szívet Isten Igéjének megtartó, megmentõ hatása elõtt.

Az önfejûségnek fordított szó viszont leginkább azt érzékelteti, ahogy egy gyermek roszszalkodik. Különösen abban az esetben mondjuk ezt egy gyerekre, ha nem hajlandó megfogadni nevelõje útmutatását és intését, hanem vitatkozik és felesel. Gyakran a még újjá nem született lélek is így viszonyul Istenhez. Erre utal Pál apostol a Rómaiakhoz írt levél 9,20-ban, ahol ezt mondja:

Sõt inkább kicsoda vagy te, ó, ember, hogy versengsz Istennel?

Ugyanerrõl van szó a Jób könyve 39,35-ben is, ahol az Úr azt mondja Jóbnak:

Aki pert kezd a Mindenhatóval, cáfolja meg, és aki Istennel feddõdik, feleljen néki!

Ez a magatartás éppúgy bezárja a szívet és az elmét Isten beszédének jótékony hatásai elõtt, mint a szennyesség.

E két rossz tulajdonság, a szennyesség és az önfejûség ellentétét Jakab szelídségnek nevezi. A szelídség magában hordozza a csendességet, az alázatosságot, az õszinteséget, a türelmet, a szív és az értelem nyitottságát. Ezeket a jellemvonásokat viszont gyakran azonosítják azzal, amit a Biblia „az úr félelmének" nevez, vagyis az Isten iránt kinyilvánított hódolattal és tisztelettel. Olvassuk el most a 25. zsoltár 8., 9., 12. és 14. verseiben annak az embernek a jellemzését, aki képes javakhoz jutni és áldásokra szert tenni Istennek az Igén keresztül adott útmutatásaiból:

Jó és igaz az úr, azért útba igazítja a vétkezõket. Igazságban járatja

az alázatosokat, és az õ útjára tanítja meg az alázatosokat. (...) Kicsoda az, aki féli az Urat? Megmutatja annak az utat, amelyet válasszon [amelyet õ választ] ... Az úr bizodalmas az õt félõkhöz, és szövetségével oktatja õket.

Azoknak tehát, akik Igéje általi vezetést és áldást várnak Istentõl, két tulajdonságra van szükségük: *szelídségre és az úr félelmére*. Ez a két jellemvonás pontosan az ellentéte annak, amit Jakab szennyességnek és gonoszságnak (önfejûségnek) nevez.

Megállapíthatjuk tehát, hogy Isten beszéde eléggé különbözõ eredményeket érhet el az egyes embereknél, és hogy ezeket a különbözõ eredményeket az Isten Igéjét hallgató emberek reakciója határozza meg. Ennek megfelelõen a Zsidókhoz írt levél 4,12-ben nemcsak azt olvassuk, hogy Isten beszéde „élõ és ható", hanem azt is, hogy megítéli a szív gondolatait és szándékait. Másképpen kifejezve: Isten Igéje világosságra hozza az emberek belsõ természetét és jellemét, és éles különbséget tesz a hallgatók különféle típusai között.

Pál apostol is hasonlóan írja le az evangélium elválasztó és leleplezõ hatását a Korinthosziakhoz írt 1. levél 1,18-ban:

Mert a keresztrõl való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.

A hirdetett üzenetben nincs különbség: az üzenet minden ember számára ugyanaz. A különbség a hallgatók reakciójában van. Azoknak, akik rossz módon hallgatják, merõ bolondságnak tetszik; azoknak viszont, akik jó módon reagálnak rá, az üzenet Isten megtartó erejévé válik, amit valóban meg is tapasztalnak saját életükben.

Ez aztán elvezet bennünket egy másik tényhez is, amelyet szintén a Zsidókhoz írt levél 4,12 állapít meg. Isten Igéje avagy beszéde nem csupán élõ és ható, nem csupán megítéli avagy leleplezi a szív gondolatait és szándékait, hanem „élesebb minden kétélû fegyvernél" is. Vagyis mindazokat, akik hallgatják, két

csoportra választja szét: egyrészt azokra, akik elutasítják és bolondságnak tartják, másrészt azokra, akik befogadják, és megtalálják benne Isten megtartó erejét.
Jézus ilyen értelemben mondta a Máté evangéliuma 10,34-35-ben:

Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az õ atyja, a leány és az õ anyja, a meny és az õ napa közt.

Ugyanezt a kardot, amelyet Jézus Krisztus bocsátott a földre, János úgy látta a Jelenések könyve 1,16-ban, hogy egyenesen Krisztus szájából jön ki. Ez a kard Isten Igéjének, Isten beszédének éles, kétélû kardja. Ahogy ez a kard bejárja a földet, szétválasztja alkalmasint még egyazon család tagjait is, eloldja még a legszorosabb földi kötelékeket is, mivel kifejtett hatását az egyén reagálása határozza meg.
Hit

Foglalkozzunk most azokkal, akik szelídséggel és õszintén, nyitott szívvel és nyitott elmével fogadják Isten beszédét, és vizsgáljuk meg, milyen eredményeket hoz létre bennük az Ige.
Az elsõ ilyen eredmény a hit. Ezt a Rómaiakhoz írt levél 10,17 jelenti ki:

Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.

Az itt ábrázolt szellemi folyamatnak három, egymást követõ eleme van. Az elsõ Isten Igéjének a hirdetése, a második a hallás, a harmadik a hit. Isten beszéde nem eredményez azonnal hitet, hanem elõször csak hallást. Ezt a hallást úgy lehetne meghatározni, mint a fokozott érdeklõdés és figyelem megnyilvánulását, mint õszinte vágyat az elhangzott üzenet befogadására és megértésére. Ezután pedig a hallásból hit fejlõdik ki.

Nagyon fontos megértenünk, hogy Isten beszédének hallása egy folyamatot indít el a lélekben, amelybõl a hit kifejlõdik, és hogy ehhez a folyamathoz egy bizonyos minimális idõtartamra van szükség. Talán ez a magyarázata annak, hogy miért lehet olyan kevés hitet találni ma sok - magát kereszténynek valló - emberben. Õk valószínûleg nem áldoztak elég idõt Isten beszédének a hallgatására, arra, hogy az Ige létrehozhasson bennük egy megfelelõ mértékû hitet. Ha egyáltalán szánnak is idõt Isten keresésére és Igéjének tanulmányozására, ezt olyan kapkodva és rendszertelenül teszik, hogy mire a hitnek ideje lenne kifejlõdni, õk már rég mással foglalkoznak.

A hit keletkezését tanulmányozva egyre világosabbá válik számunkra, hogyan lehet meghatározni az igei hit fogalmát. A hétköznapi beszélgetésekben nagyon tág értelemben használjuk a hit szót. Sokan mondják, hogy hisznek egy orvosban vagy egy gyógyszerben, illetve hogy hisznek egy újságnak, egy politikusnak vagy egy politikai pártnak. Igei értelemben sokkal szigorúbban kell meghatároznunk a hit fogalmát. Mivel bibliai hit csak Isten Igéjének hallásából származik, ezért a hit mindig közvetlenül Isten Igéjéhez kapcsolódik. Az igei hit nem az, hogy hiszünk valamiben, amit mi magunk kívánunk, ami örömöt okoz vagy tetszik nekünk. Az igei hitet valahogy így lehet meghatározni: hiszem, hogy Isten komolyan gondolja, amit az Igéjében mondott; vagy más megfogalmazásban: hiszem, hogy Isten megcselekszi mindazt, amirõl az Igéjében megígérte, hogy megteszi.

A Krónika 1. könyve 17,23-ban például azt látjuk, hogy Dávid is ilyen igei hitet gyakorolt, amikor így szólt az úrhoz:

Most azért, Uram, a szó, amelyet szóltál a te szolgád felõl és az õ háza felõl, erõsíttessék meg mindörökké, és úgy cselekedjél, amint szóltál.

Az igei hit ebben a négy szóban fejezõdik ki: „úgy cselekedjél, amint szóltál".

Jézus anyja, Mária is a hitnek ugyanezt az igei fajtáját

gyakorolta, amikor Gábriel meghozta neki az üzenetet Isten ígéretérõl. A Lukács evangéliuma 1,38 szerint azt felelte az angyalnak:

Legyen nékem a te beszéded szerint.

Ez tehát az igei hit titka: „a te beszéded szerint". Az igei hit Isten Igéjének hallása által születik meg az emberben, és abban az aktív reagálásban jut kifejezésre, hogy a hívõ igényt tart mindannak a beteljesedésére, amit Isten mondott.

Hangsúlyoztuk, hogy a hit az elsõ eredmény, amelyet Isten Igéje létrehoz az emberben, mivel kizárólag ez a fajta hit lehet az alapja bármely pozitív tranzakciónak Isten és ember között. Ezt a Zsidókhoz írt levél 11,6 így fejezi ki:

Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy õ létezik, és megjutalmazza azokat, akik õt keresik.

Láthatjuk, hogy az Istenhez való közeledésben az embernek ez az elsõ és elengedhetetlen lépése:

...aki Isten elé járul, hinnie kell...

Az újjászületés

Az Írás újonnan születésnek vagy újjászületésnek nevezi azt a szellemi megtapasztalást, amely Isten beszédének a hit után következõ nagy eredménye az emberben. Ezért mondja Jakab Istenrõl a levélében (1,18):

Az õ akarata szült minket az igazságnak Igéje által, hogy az õ teremtményeinek valami zsengéje legyünk.

Az újjászületett keresztény teljesen új, szellemi életet nyer. Ezt Isten beszéde hozza létre benne, ha hittel befogadja a szívébe.

Péter apostol is hasonlóképpen írja le a keresztényeket 1. levelében (23. vsz.):

...újonnan születtetek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké.

Az pedig mind a természetben, mind az Írásban érvényes törvény, hogy a mag határozza meg, hogy milyen élet születik belõle. A kukoricamag kukoricát terem, az árpamagból árpa nõ, a narancsmagból pedig narancs.

Így van ez az újjászületéssel is. A mag Istentõl való, romolhatatlan: Isten örökkévaló Igéje. Ha a hívõ hittel befogadja a szívébe ezt a magot, akkor az abból kikelõ élet is olyan lesz, mint a mag: isteni, örökkévaló, romolhatatlan.

Ez tulajdonképpen nem más, mint magának Istennek az élete, amely Igéjén keresztül hatol be az emberi szívbe. Ezért írja János apostol az 1. levele 3,9-ben:

Senki sem cselekszik bûnt, aki Istentõl született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bûnt, mivelhogy Istentõl született.

A gyõztes keresztény diadalmas életét János apostol itt közvetlenül annak a magnak - Isten magjának - a természetébõl vezeti le, amelybõl ez a benne lévõ élet kinõtt: azaz Isten Igéjének romolhatatlan magjából. Mivel a mag romolhatatlan, a belõle sarjadó élet is az, vagyis tökéletesen tiszta és szent.

Fontos, hogy észrevegyük: ez az igevers nem azt állítja, hogy egy újjászületett keresztény már soha nem követhet el bûnt. Minden újjászületett keresztényben egy teljesen új természet jött létre. Ezt az új természetet nevezte Pál az Efeszosziakhoz írt levél 4,22-24-ben az új embernek, szembeállítva azt az ó emberrel, vagyis azzal a régi, megromlott, elfajult, bukott természettel, amely mindazokra jellemzõ, akik még nem születtek újjá.

E két természet teljes és tökéletes ellentétben áll egymással: az

új ember igaz és szent, az ó ember elfajult és romlott. Az új ember nem tud bûnt elkövetni, mivel Istentõl született; az ó ember viszont, mivel éppen az ember lázadásának és bukásának a terméke, nem képes arra, hogy ne kövessen el bûnöket.

Azt, hogy egy újjászületett keresztény milyen életet él, mindig e benne munkálkodó két természet - az ó ember és az új ember - egymáshoz való viszonya határozza meg. Mindaddig, amíg az ó ember el van nyomva, és az új ember megfelelõ ellenõrzést gyakorol fölötte, a makulátlan igazságosság, a gyõzelem és a béke jellemzi életét. Ahányszor azonban az ó ember lehetõséget kap arra, hogy újra megerõsödjön, és magához ragadja az irányítást, ennek mindig, elkerülhetetlenül kudarc, vereség és bûn lesz a következménye.

Ezt az ellentétet a következõképpen foglalhatjuk össze: az igazi keresztény, aki újjászületett Isten Igéjének romolhatatlan magjából, magában hordozza azt a lehetõséget, hogy a bûn fölött teljes mértékben gyõztes életet éljen. A meg nem újult embernek viszont, aki még nem született újjá, nincs más választása, csak az, hogy bûnökben éljen, mivel szükségszerûen saját bukott természetének a foglya.

Szellemi táplálék

Elmondtuk, hogy az Isten Igéje általi újjászületés teljesen új természetet és ezzel teljesen újfajta életet hoz létre az emberben. Ez elvezet minket az Ige következõ fontos hatásának tanulmányozásához.

Az élet minden területére érvényes egy örök törvény: amint egy új élet megszületik, legelsõ és legfontosabb szükséglete az, hogy hozzájusson a megmaradását biztosító megfelelõ táplálékhoz. Például amikor egy csecsemõ megszületik, lehet minden szempontból ép és egészséges, de ha nem kap rövid idõn belül olyan táplálékot, amilyet a szervezete igényel, akkor az állapota leromlik, és végül elpusztul.

Ez ugyanígy érvényes szellemi területen is. Amikor egy ember újjászületik, a benne létrejött új szellemi természet azonnal megfelelõ táplálékot igényel, mind az élet fenntartásához, mind a

növekedés biztosításához. Egyedül Isten beszédében lelhetõ meg az a szellemi táplálék, amellyel õ minden újjászületett gyermekérõl gondoskodik. Isten Igéje olyan gazdag és összetett, hogy a szellemi fejlõdés minden szakaszához megvan benne a megfelelõ változatos táplálék.

Péter elsõ levelében van szó arról a táplálékról, amelyet Isten a szellemi növekedés elsõ szakaszához ad. Közvetlen azután, hogy az elsõ fejezetben az Isten Igéjének romolhatatlan magja általi újjászületésrõl beszél, Péter az 1. levele 2,1-2-ben azzal folytatja:

Levetvén azért minden gonoszságot [rosszindulatot], minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és minden rágalmazást [gonosz beszédet], mint most született csecsemõk,a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjetek.

Itt láthatjuk, hogy Isten a Krisztusban újjászületett szellemi csecsemõk számára az Ige tiszta tejét rendelte táplálékul, s hogy ez a tej szükséges az élet fennmaradásához és a folyamatos növekedéshez.

Találunk azonban itt egy intést is. Az anyagi, látható világban is igaz az, hogy ha a tej valamilyen savanyú vagy avas közeggel érintkezik, hiába volt elõzõleg akármilyen tiszta és friss, mégis megromlik és tönkremegy. Ez szellemi értelemben is igaz. Ahhoz, hogy az újszülött keresztények számára Isten Igéjének tiszta teje a megfelelõ táplálékot jelenthesse, elõbb alaposan meg kell tisztítaniuk szívüket mindentõl, ami savanyú vagy avas.

Péter apostol ezért arra figyelmeztet bennünket, hogy „vessünk le minden rosszindulatot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és minden gonosz beszédet". Ezek régi életünk savanyú és avas alkotórészei, és ha nem tisztítjuk ki õket a szívünkbõl, meghiúsítják bennünk Isten Igéjének jótékony hatását, s végeredményben meggátolják a szellemi egészséget és növekedést.

Ugyanebbõl az igébõl az is kiderül, hogy Isten nem úgy tervezte el, hogy a keresztények hosszú éveken át maradjanak szellemi csecsemõk. Ahogyan növekedni kezdenek, Isten Igéje még táplálóbb

eledelt kínál nekik. A Máté evangéliuma 4,4-ben azt olvassuk, hogy amikor Sátán megkísértette jézust, hogy változtassa kenyérré a köveket, õ azt felelte:

Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik. (Kiemelés - D. P.)

Jézus ezzel azt mondja, hogy Isten Igéje a szellemi megfelelõje annak, amit a kenyér jelent az ember természetes étrendjében. Más szóval: az Ige az alapvetõ, fõ táplálék, az erõ forrása.

Lényeges az is, hogy Jézus hangsúlyozta: minden igével, amely Isten szájából származik. Vagyis azoknak a keresztényeknek, akik szellemileg éretté akarnak válni, oda kell szánniuk magukat az egész Biblia tanulmányozására, nem elég csupán annak néhány közismert részét elsajátítaniuk.

George Millerrõl-" írják, hogy rendszeresen, évente többször végigolvasta a teljes Bibliát. Ez

---

George Müllert a hit hõseként szokták emlegetni. 1805-ben született Poroszországban, de élete nagy részét Angliában töltötte, ahol többek között olyan árvaházat alapított, ahol több ezer árvát nevelt fel „hitbõl", Isten természetfölötti gondviselésében bízva. Élete és tevékenysége hatalmas inspirációt jelentett a 19. századiegyház számára.

nagymértékben magyarázza hitének sok-sok gyõzelmét és szolgálatának gyümölcsözõ voltát. Mégis rengeteg olyan, magát kereszténynek valló ember és egyháztag van, akik alig tudják, hol keressék a Bibliában például Ezsdrás vagy Nehémiás könyvét, illetve az úgynevezett kis próféták némelyikét. Még ritkább az, hogy közelebbrõl ismernék ezeknek, a könyveknek az üzenetét.

Így azután nem is csoda, hogy évtizedeken át valamiféle szellemicsecsemõ-állapotban megrekedve élnek, szomorú példájául

annak, hogyan okozhat a nem megfelelõ táplálás fejlõdési rendellenességet.

A tejen és a kenyéren kívül Isten Igéje szilárd táplálékot is nyújt. Ezt a Zsidókhoz írt levél 5,12-14 írja le. A szerzõ itt azért feddi az akkori zsidó hívõket, mert bár régóta jól ismerték a Szentírást, mégsem tanulták meg, hogyan kell helyesen tanulmányozniuk vagy a gyakorlatba átültetniük az abban található tanításokat. Ennek következtében szellemileg éretlenek maradtak, és másokon sem tudtak segíteni, akiknek pedig szükségük lett volna szellemi útmutatásokra:

Mert noha ez idõ szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy Isten beszédeinek kezdõ elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, akiknek tejre van szükségetek, és nem kemény eledelre. Mert mindaz, aki [csak] tejjel él, járatlan az igazságnak beszédében, mivelhogy kiskorú; az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva [a használat révén] gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.

Mennyire találó leírás a napjainkban magukat kereszténynek vallók hatalmas tömegeirõl! Sok éve megvan a Bibliájuk, sok éve járnak templomba vagy gyülekezetbe, és mégis milyen keveset tudnak a Biblia tanításairól! Milyen gyengék és éretlenek a szellemi tapasztalatok terén! Mennyire képtelenek arra, hogy tanácsot adjanak egy bûnösnek, vagy útba igazítsanak egy új hívõt! Sok-sok év után is szellemi kiskorúak, akik nem képesek megemészteni semmilyen tanítást, amely a tejnél keményebb eledel.

Nem szükséges azonban ebben az állapotban megmaradni. A Zsidókhoz írt levél szerzõje megadja az orvosságot: a használat által válnak gyakorlottá az érzékeink! Isten teljes Igéjének rendszeres, módszeres tanulmányozása kifejleszti és éretté teszi szellemi képességeinket.

Isten Igéjének hatásaa testünkre és az elménkre

Az elõzõ fejezetben Isten Igéjének a következõ három hatását fedeztük fel:

1. Isten Igéje hozza létre a hitet, a hit pedig közvetlenül kapcsolódik Isten Igéjéhez. A hit ugyanis azt jelenti, hogy elhisszük, amit Isten Igéje mond, és annak alapján cselekszünk.
2. Isten Igéje hozza létre az újjászületést, ha a hívõ az Igét mint romolhatatlan magot fogadja be a szívébe. A hívõben egy teljesen új szellemi természet fejlõdik ki, amelyet az Írás új embernek nevez.
3. Isten Igéje rendelte szellemi táplálékul, ezért minden hívõnek ezzel kell rendszeresen táplálnia a benne meglevõ új természetet, ha egészséges, erõs, érett keresztténnyé akar növekedni.

Testi gyógyulás

Látni fogjuk, hogy Isten Igéje olyan változatosan és csodálatosan mûködik, hogy nem csupán szellemi egészséget és lelki erõt ad, hanem testi egészséget és fizikai erõt is.
Olvassuk el elõször a 107. zsoltár 17-20. versét:

A balgatagok az õ gonoszságuknak útjáért és az õ hamisságukért nyomorgattattak. Minden étket utál az õ lelkük, és a halál kapujához közelgetnek. De az úrhoz kiáltónak szorultságukban: sanyarúságukból kiszabadította õket. Kibocsátó az õ szavát, és meggyógyító õket, és kimenté õket az õ vermeikbõl [pusztulásukból].

A zsoltáros olyan gyógyíthatatlan embereket ábrázol itt, akiknek már enni sincs kedvük, s közvetlenül a halál kapujában fekszenek. Végsõ nyomorúságukban az úrhoz kiáltanak, és õ megadja nekik, amiért kiáltottak: a gyógyulást és a szabadulást.
Hogyan küldi el az úr a gyógyulást és a szabadulást? Az Igén keresztül. A zsoltáros ugyanis azt mondja:

Kibocsátó az õ szavát, és meggyógyító õket, és kimenté õket az õ vermeikbõl [pusztulásukból].

A 107. zsoltár e verséhez hozzáolvashatjuk még az Ézsaiás könyve 55,11-et, amelyben Isten azt ígéri:

Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.

A 107. zsoltár 20. versében azt olvassuk, hogy Isten gyógyításra és szabadításra bocsátotta ki a beszédét. Az Ézsaiás könyve 55,11-ben pedig azt ígéri Isten, hogy beszéde megcselekszi azt, amiért küldte. Isten tehát tökéletes garanciát vállal arra nézve, hogy beszéde gyógyító erõt közvetít.

A Példabeszédek könyve 4,20-22-ben még határozottabban kijelenti, hogy szava testi gyógyulást eredményez:

Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédemre hajtsad füledet. Ne távozzanak el a te szemeidtõl, tartsd meg ezeket a te elmédben [szíved közepében]. Mert életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség.

Lehet-e ennél tökéletesebb ígéret a testi gyógyulásra: „egész testüknek egészség"? Ez az ígéret testünk minden porcikájára vonatkozik, kivétel nélkül. A Biblia 1611-es, úgynevezett King James-féle angol nyelvû fordításában az egészség szó másik fordítási lehetõségeként az orvosság szó is meg van adva. Az eredetiben itt szereplõ héber kifejezés mind a két jelentést tartalmazza. Tehát Isten elkötelezte magát arra, hogy teljes testi gyógyulást és egészséget ad.

Figyeljük meg a 20. vers kezdõ szavát: „Fiam". Ez azt mutatja, hogy Isten itt saját gyermekeihez szól, akik hisznek benne. A Máté evangéliuma 15,26-ban azt olvassuk, hogy egy kananeus (szirofõníciai) asszony odament Jézushoz, hogy leánya

gyógyulásáért könyörögjön. Jézust azt válaszolta erre a kérésre:

Nem jó a fiak [gyermekek] kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni.

E szavakkal Jézus Krisztus azt jelezte, hogy a gyógyulás a gyermekek kenyere, vagyis elmaradhatatlan összetevõje annak a tápláléknak, amelyben Isten gyermekei nap mint nap részesülnek. Nem valamiféle luxuscikk tehát, amiért külön kérelmet kellene benyújtanunk, s amit vagy megkapunk, vagy nem; a gyógyulás a mindennapi „kenyér" a számunkra, része a mennyei Atyánk által biztosított alapvetõ, mindennapi eledelünknek. Ez teljesen egybevág azzal az igével, amelyet a Példabeszédek könyve 4. részében olvastunk, ahol a teljes gyógyulásra és egészségre vonatkozó ígéret Isten valamennyi hívõ gyermekének szól.

Mind a 107. zsoltárban, mind a Példabeszédek könyve 4. részében az ige az az eszköz, amelynek segítségével Isten a gyógyulást adja. Ez egy újabb jó példa arra az alapvetõ igazságra, amelyet a tanulmánysorozat elején hangsúlyoztunk, hogy az Igében maga Isten van jelen, és hogy õ a beszéde által lép be az életünkbe.

Ha figyelembe vesszük a Példabeszédek könyve 4,20-22-nek azt az állítását, hogy Isten beszéde gyógyszer a testünk számára, akkor joggal hívhatjuk ezt a három verset Isten nagy „orvosságos üvegének". Olyan gyógyszer van bennük, amilyet még sohasem kevertek a földön: ez az egyetlen orvosság garantáltan meggyógyít minden betegséget!

Ne felejtsük el azonban, hogy amikor egy orvos felír egy gyógyszert, rendszerint gondoskodik arról, hogy az orvosi javallat, vagyis a szedési tájékoztató világosan rá legyen írva az üvegre. Ez azt jelenti, hogy a gyógyulást csak akkor várhatjuk joggal, ha a gyógyszert rendszeresen, az elõírásoknak megfelelõen szedjük. Így van ez Isten „orvosságával" is, amelyrõl a Példabeszédek könyvében van szó. Az utasítások ott vannak az „üvegre" írva, és csak akkor biztos a gyógyulás, ha ezeket betartjuk. Melyek ezek az elõírások? Négy van belõlük:

1. az én szavaimra figyelmezz;
2. az én beszédemre hajtsad füledet;
3. ne távozzanak el a te szemeidtõl;
4. tartsd meg ezeket a te elmédben[szíved közepében].

Elemezzük egy kicsit alaposabban ezeket az utasításokat! Az elsõ úgy szól: „az én szavaimra figyelmezz". Amikor olvassuk Isten Igéjét, jól oda kell rá figyelnünk. Értelmünket az Igére kell összpontosítanunk. Teljesen szabad, akadálytalan utat kell biztosítanunk az Ige számára, hogy bejuthasson az egész bensõnkbe. Sajnos gyakran megosztott figyelemmel olvassuk Isten Igéjét. Elménk egyik részét az köti le, amit olvasunk, a másik részét pedig azok a dolgok, melyeket jézus „ez élet gondjainak" nevezett. Elolvasunk néhány verset vagy esetleg akár egy-két fejezetet is, de a végére valahogy nem áll össze a kép, sõt néha még arra sem emlékszünk, hogy mit is olvastunk. A figyelmünk elkalandozott.

Ha így szedjük Isten Igéjét, akkor annak nem lesz meg az Isten akarata szerinti hatása. Amikor a Bibliát olvassuk, legjobb azt tenni, amit Jézus az imádságról szólva tanácsolt, vagyis menjünk be a szobánkba, és csukjuk be az ajtót. Más szóval: zárkózzunk be Istennel, és zárjuk ki a világot és az idõt.

A második utasítás úgy szól Isten orvosságos üvegén, hogy „az én beszédemre hajtsad füledet". Az odahajtott fül az alázatosságot fejezi ki. Ez a büszkeség és a makacsság ellentéte. Isten azt akarja, hogy taníthatók legyünk. Engedjük, hogy tanítson minket. A 78. zsoltár 41. versében a zsoltáros Izraelnek az Egyiptomból Kánaánba vezetõ pusztai vándorlása során tanúsított magatartásáról szól, és azt a vádat hozza fel ellenük, hogy ingerelték [korlátozták] Izrael Szentjét.

Másképpen kifejezve: makacsságukkal és hitetlenségükkel korlátokat szabtak, és csak bizonyos mértékig tûrték meg Isten beavatkozását. Ma is sok, magát kereszténynek tekintõ ember viselkedik ugyanígy. Nem nyitott szívvel, nem tanítható szellemmel közelítenek a Bibliához. Tele vannak elõítéletekkel és elfogult véleményekkel - amelyeket igen gyakran az a felekezet vagy

közösség épített ki bennük, amelyhez tartoznak -, és nem hajlandók elfogadni semmi olyan kijelentést vagy tanítást a Szentírásból, amely túlmutat saját felfogásukon, vagy épp ellenkezik vele. Jézus ugyanezzel a hibával vádolta saját korának vallási vezetõit is, amikor azt mondta nekik a Máté evangéliuma 15. fejezetének 6. és 9. versében:

És erõtelenné tettétek Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által... Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.

Pál apostol a megtérése elõtt maga is a vallásos elfogultság és a hagyományok rabja volt, de miután Krisztus megjelent neki a damaszkuszi úton, sikeresen megszabadult elõítéleteitõl. Késõbb már így nyilatkozik a Rómaiakhoz írt levél 3,4-ben:

...inkább Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug...

Ezt a magatartást kell nekünk is elsajátítanunk, ha részesülni akarunk Isten Igéjének minden jótékony hatásából.

A harmadik javallat Isten orvosságos üvegén: „ne távozzanak el a te szemeidtõl". A többes szám Isten szavaira és beszédére utal. Talán úgy szemléltethetjük e harmadik javallat jelentését, hogy idézzük a már az Úrhoz költözött evangélista, Smith Wigglesworth szavait, aki egyszer azt mondta: „Sok kereszténnyel az a baj, hogy szellemileg kancsalok. Egyik szemükkel az Úr ígéreteire néznek, a másikkal viszont teljesen más irányba."

Márpedig ahhoz, hogy elnyerhessük az Isten Igéjében megígért testi gyógyulást, mindkét szemünkkel rendíthetetlenül az Úr ígéreteire kell néznünk. Sok keresztény beleesik abba a hibába, hogy elfordítja a tekintetét Isten ígéreteirõl, és olyan keresztények példájára figyel, akiknek nem sikerült elnyerniük a gyógyulást. Eközben azonban saját hite is megrendül, s õ sem fog tudni meggyógyulni, mivel a Jakab levele 1,6-8-ban olvasható figyelmeztetés szerint:

...aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt, és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól; a kétszívû, a minden útjában állhatatlan ember.

Ilyen esetekben jó emlékezetünkbe idézni a Mózes 5. könyve 29,29-et is:

A titkok az úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mindörökké, hogy e törvénynek minden igéjét beteljesítsük.

Az, hogy egyes keresztények miért nem nyerik el a gyógyulást, gyakran titok marad, amelyet csak Isten ismer, és az embereknek nem jelent ki. De nekünk nem is az ilyen titkokat kell kutatnunk; inkább a számunkra kinyilatkoztatott dolgokkal kell törõdnünk, Istennek azokkal a világos és egyértelmû kinyilatkoztatásaival és ígéreteivel, amelyeket az Igéjében adott nekünk.

Az Isten Igéjében kinyilatkoztatott dolgok mindörökre a mieink és gyermekeinkéi: ez a hívõk öröksége, ez a mi elidegeníthetetlen jogunk. Méghozzá a kinyilatkoztatások azért a mieink, hogy beteljesítsük õket, ami azt jelenti, hogy hittel, a kinyilatkoztatások értelmében cselekszünk. Amikor aztán hittel megcselekesszük Isten beszédét, valóságtartalmát saját tapasztalatainkkal is igazoljuk.

A modern neveléslélektan két új kifejezést vezetett be azzal kapcsolatban, hogy egy tanár milyen utakon érheti el a tanulók elméjét. Az egyik ilyen csatorna a fül, a másik a szem. Ha végiggondoljuk az Isten orvosságos üvegén levõ utasításokat, rájövünk, hogy Isten - sok más dologhoz hasonlóan - ebben is évszázadokkal megelõzte a pszichológusok majdani következtetéseit.

Az elsõ javallat a figyelem volt, a második az odahajtott fülrõl szólt, a harmadik pedig a tekintet odaszegezésérõl. Isten szellemi orvosságát, mint látjuk, gondos odafigyeléssel, a fül és a szem csatornáján keresztül lehet bevenni. Az ember személyiségének azt a

belsõ központját, ahol a fül és a szem csatornái összefutnak, a Szentírás szívnek nevezi.

Látjuk azt is, hogy az Isten orvosságos üvegén található negyedik utasítás a szívre vonatkozik, mert úgy szól: „tartsd meg ezeket szíved közepében". Mindjárt a következõ versben, vagyis a Példabeszédek könyve 1{4,23-ban:.:20004023}1 azután még nagyobb hangsúly kerül a szívnek az emberi életben játszott meghatározó szerepére:

Minden féltett dolognál jobban õrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.

Más szóval: életünk egész menetét, a sorsunkat a szívünk tartalma irányítja.

Ha teljes figyelemmel fogadjuk Isten beszédét - ha rendszeresen beengedjük mind a fülünk, mind a szemünk kapuján -, hogy teljesen betöltse és uralja a szívünket, akkor tapasztalni fogjuk, hogy ez a beszéd pontosan azt eredményezi, amit Isten megígért: életet a lelkünknek és egészséget az egész testünknek.

Azok kedvéért, akik esetleg pusztán a képzelet szüleményének tartják mindazt, amit Isten orvosságának hatásáról a fentiekben elmondtam, hadd tegyek egy kiegészítést egy rövid személyes bizonysággal. Az Isten Igéjének gyógyító hatásával kapcsolatos tudnivalókat én a saját bõrömön kísérleteztem ki, és a gyakorlatban tanultam meg.

Mialatt a második világháborúban az egészségügyi szolgálatnál dolgoztam Észak-Afrikában, a bõrömön és az idegrendszeremben olyan tünetegyüttes fejlõdött ki, amelyre az orvostudomány az ottani éghajlati viszonyok között és egyéb körülmények miatt képtelennek bizonyult gyógymódot találni. Több mint egy évet töltöttem kórházban, és minden lehetséges kezelést megkaptam. Négy hónapnál tovább nyomtam az ágyat egyhuzamban. Végül, több mint egy év után, saját kérésemre bocsátottak el a kórházból - még mindig betegen.

Elhatároztam, hogy nem kérek több gyógyszert, és semmiféle

kezelést sem, hanem saját magamon próbálom ki Istennek a Példabeszédek könyve 4,20-22-ben adott ígéreteit. Naponta háromszor félrevonultam, bezárkóztam Istennel és az Igével, imádkoztam, és kértem Istent, hogy Igéjét tegye számomra is azzá, amit megígért - vagyis orvossággá az egész testem számára.

A klíma, az élelem és minden más külsõ körülmény a lehetõ legkedvezõtlenebb volt, anynyira, hogy sok, addig egészséges ember is megbetegedett a környezetemben. Mégis, egyedül Isten Igéje által, anélkül hogy bármilyen más eszközt igénybe vettem volna, rövid idõn belül tökéletesen és maradandóan meggyógyultam.

Hadd tegyem hozzá, hogy semmilyen értelemben nem kritizálom és nem becsülöm le az orvostudományt. Hálás vagyok mindazért a jóért, amit az orvosok tesznek. Hiszen én magam is az egészségügyi szolgálatnál dolgoztam. De szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy az orvostudomány ereje véges, Isten Igéjének ereje viszont korlátlan.

Rajtam kívül nagyon sok, különféle felekezetekhez tartozó keresztténynek van az enyémhez hasonló bizonysága. Egyszer kaptam egy levelet egy presbiteriánus hölgytõl, akit megkértek, hogy tegyen bizonyságot egy olyan istentiszteleten, ahol sok beteg emberért kellett imádkozni. Miközben bizonyságot tett és a Példabeszédek könyve 4,20-22-t idézte, egy másik nõ, aki mellette ült, és akinek egy porckorongzúzódás miatt borzasztóan fájt a nyaka, egy pillanat alatt teljesen meggyógyult és megszabadult ima nélkül is, csupán azáltal, hogy hittel hallgatta Isten Igéjét.

Késõbb - Isten orvosságos üvege címmel - egy egész hetet szenteltem a rádiós bibliatanítási programomban ennek a témának. Egy hallgatóm, aki krónikus ekcémában szenvedett, elhatározta, hogy a receptnek megfelelõen fogja szedni ezt a gyógyszert. Három hónappal késõbb kelt levelében leírta, hogy huszonöt év után elõször teljesen ekcémamentes lett a bõre.

A 107. zsoltár 20. versének szavai ma is beteljesednek:

Kibocsátó az õ szavát, és meggyógyító õket, és kimenté õket az õ vermeikbõl [pusztulásukból].

Azok a mai keresztények, akik saját megtapasztalásuk alapján tesznek bizonyságot Isten Igéjének gyógyító erejérõl, maguk is elmondhatják, amit annak idején Jézus mondott Nikodémosznak a János evangéliuma 3,11-ben:

Bizony, bizony mondom néked, amit tudunk, azt mondjuk, és amit látunk, arról teszünk bizonyságot...

Azoknak, akiknek gyógyulásra és szabadulásra van szükségük, hadd idézzük még a 34. zsoltár 9. versének lelkes buzdítását is:

Érezzétek [ízleljétek] és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki õbenne bízik.

Ízleljük meg mi is Isten Igéjének ezt az orvosságát! Tapasztaljuk meg, hogyan hat! Nem olyan keserû és ehetetlen, mint sok emberi orvosság. Nem is úgy hat, mint oly sok modern gyógyszer, amelyek a test egyik részének enyhülést adnak ugyan, de van mellékhatásuk is, amely valamelyik másik szervnek árt. Nem, Isten Igéje teljes egészében jó, teljes egészében hasznos! Ha Isten elõírásai szerint vesszük be, életet és egészséget ad egész lényünknek.

Az elme megvilágosodása

Isten Igéjének az elme területén is rendkívüli hatása van. Ezt a 119. zsoltár 130. verse írja le:

Beszéded behatolása világosságot ad, és értelmet ad az együgyûeknek.
(A King James fordítás alapján)

A zsoltáros két olyan hatásról beszél, amelyeket Isten Igéje az elménkben idéz elõ. Ezek a világosság és az értelem.
A mai világban a mûveltséget valószínûleg többre értékelik, és

szükségesebbnek tartják, mint az emberiség történelmének bármelyik elõzõ korszakában. A világi mûveltség mégsem egyenlõ a világossággal vagy az értelemmel, s nem is pótolhatja azokat. Valójában semmi sem helyettesítheti a világosságot. Az egész világmindenségben semmi nem képes olyan hatást kifejteni, mint a világosság, és semmi sem foglalhatja el a világosság helyét.

Ugyanez elmondható arról is, ahogyan Isten Igéje hat az emberi elmére. Semmi sem képes olyan hatást gyakorolni az ember elméjére, amiIyet Isten Igéje, és semmi sem foglalhatja el Isten Igéjének a helyét.

A világi mûveltség igen hasznos, de rossz célokra is föl lehet használni. A pallérozott elme nagyszerû eszköz - olyan, mint az éles kés. Csakhogy a kést rosszra is lehet használni! Az egyik ember arra használja, hogy felszeletelje vele az ételt a családjának, a másik viszont egy pontosan ugyanolyan kést esetleg arra használ, hogy megölje vele az embertársát.

Ugyanez a világi mûveltségre is érvényes. Csodálatos - de rossz dolgokra is lehet fordítani. Ha a mûveltség elidegenedik Isten Igéjének világosságától, veszélyessé válhat. Az a nemzet vagy kultúra, amely a világi mûveltségre helyezi a hangsúlyt, de úgy, hogy nem ad helyet Isten Igéjének, voltaképpen a saját pusztulásához kovácsol fegyvereket. Az atommaghasadás legújabb hasznosítási módjainak kifejlesztése csak egy a sok hasonló történelmi példa közül, amelyek mind ezt a tényt bizonyítják.

Isten Igéje viszont azokat a dolgokat nyilatkoztatja ki az ember számára, amelyeket egyedül, pusztán a saját eszével soha nem lenne képes felfedezni, vagyis a teremtõ és megváltó Isten valóságát, a lét valódi célját, az ember belsõ természetét, eredetét és végcélját. E kijelentés fényében az élet teljesen új értelmet kap. Az így megvilágosodott elmével az ember saját magát egyetlen átfogó, a világmindenséget felölelõ terv részének látja. Amint megtalálja a helyét ebben az isteni tervben, olyan önbecsülésre és személyes kiteljesedésre tesz szert, amely a legmélyebb sóvárgásait is kielégíti.

Isten Igéjének az elmére gyakorolt hatását (csakúgy, mint a testre kifejtett hatását) saját életemben is nagyon valóságosan

megtapasztaltam. Abban a kiváltságban volt részem, hogy a nemzedékem számára Nagy-Britanniában elérhetõ mûveltség legmagasabb fokát szerezhettem meg. Ennek betetõzését a Cambridge Egyetemen eltöltött hét év jelentette, ahol ókori és modern filozófiával foglalkoztam. Mégis mindig kerestem valamit, ami igazi értelmet és célt adhatna az életemnek. Tudományos téren sikeres voltam, de belül elégedetlen és kielégítetlen maradtam.

Végül szinte utolsó mentsvárként kezdtem tanulmányozni a Bibliát, nem szent iratként, hanem csak mint filozófiai mûvet. Szkeptikus ember voltam, aki egyetlen vallást nem tudott komolyan venni. De nem kellett hosszú hónapokig várnom, és még az újszövetségig sem jutottam el a tanulmányozásban, amikor Isten Igéjének behatolása megadta nekem is a megváltás világosságát: a bûnbocsánat bizonyosságát, a belsõ békességet és az örök élet tudatát. Megtaláltam azt, amit mindig is kerestem: az élet igazi értelmét és célját.

Helyénvaló, hogy e fejezet végén visszatérjünk a Zsidókhoz írt levél 4,12-re:

Mert Isten beszéde élõ és erõteljes (energikus), és élesebb bármely kétélû kardnál, és behatol oda, ahol elválik a lélek a szellemtõl, az ízületek a csontvelõtõl, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.
(A King James fordítás alapján)

Látni fogjuk, hogy ez a kijelentés egyrészt tökéletesen alátámasztja, másrészt pontosan összefoglalja azokat a következtetéseket, amelyeket Isten Igéjével kapcsolatban levontunk. Az ember személyiségének nincs egyetlen olyan része sem, amelybe Isten Igéje ne hatolna be. Eléri a szellemet és a lelket, behatol a szív és az elme területére, de még fizikai testünk legbelsejébe, az ízületekbe és a csontvelõbe is.

Mindezzel tökéletes összhangban áll az, amit ebben és az elõzõ fejezetben láttunk, vagyis hogy Isten Igéje - ha magként bekerül az emberi szívbe - örök életet hoz létre; ehhez az új élethez azután

szellemi táplálékot is nyújt; testünkbe befogadva tökéletes egészséget, elménkbe fogadva pedig világosságot és értelmet biztosít.

Isten Igéje gyõzelmet ad
A bûn legyõzése

Mostani témánk - a bûn és a Sátán feletti gyõzelem - bevezetéseképpen térjünk vissza még egyszer a 119. zsoltárhoz, a 11. vershez:

Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.

Az itt rejteni értelemben fordított héber ige pontosabban azt jelenti: kincsként elraktározni. Ez a zsoltáros nem olyan értelemben rejtette el Isten beszédét, hogy aztán soha senki meg ne találhassa. Épp ellenkezõleg: azért raktározta el a legbiztonságosabb helyre, ahol legdrágább kincseit tartotta, hogy amikor csak szüksége van rá, azonnal elõvehesse.

Az ószövetség összes szereplõje közül talán Dávidnak volt a legtisztább látása Isten Igéjének hatalmáról és erejérõl. A 17. zsoltár 4. versében a következõképpen juttatja kifejezésre Isten beszédének megtartó erejét:

Az emberek cselekedeteivel kapcsolatban a te ajkad igéjével tartottam távol magamat a pusztító ösvényeitõl. (A King James fordítás alapján)

Ebben a versben az emberek cselekedeteivel, vagyis az emberi tevékenységekben és a társadalmi érintkezésben való részvételünkkel kapcsolatban találunk útmutatást. E tevékenységek némelyike biztonságos, hasznos és Isten számára elfogadható; mások viszont veszélyesek a lélek számára, és a pusztító csapdái rejlenek bennük. (A „pusztító" természetesen a Sátán számos igei elnevezésének egyike.)

Hogyan tegyünk különbséget a biztonságos és hasznos, illetve a szellemileg veszélyes dolgok között? A válasz: Isten Igéjének alkalmazásával.

Gyakran hallani ilyen kérdéseket: helyes, ha egy keresztény táncol; vagy dohányzik; vagy szerencsejátékokat ûz? És így tovább. A válasz minden ilyen kérdésre az, hogy ezt nem a bevett társadalmi szokás és nem is az elfogadott egyházi tradíció alapján kell eldönteni, hanem Isten Igéjének alkalmazásával.

Emlékszem például, hogy egyszer egy afrikai diáklányokból álló csoport megkérdezte tõlem mint keresztény igehirdetõtõl, hogy van-e valami rossz abban, ha eljárnak annak a tanárképzõ fõiskolának a táncestjeire, amelynek a hallgatói voltak. Válaszul én nem a saját egyéni véleményemet vagy a missziós testület által meghatározott rendszabályokat mondtam el, hanem arra kértem õket, hogy olvassanak el velem együtt két verset a Bibliából.

Az elsõ ige a Korinthosziakhoz írt 1. levél 10,31 volt:

Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent Isten dicsõségére mûveljetek.

A másik ige a Kolosszaiakhoz írt levél 3,17 volt:

És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az úr jézusnak nevében cselekedjetek, hálát adván Istennek, az Atyának õáltala.

Rámutattam, hogy ezek az igék két nagy alapelvet tartalmaznak, és ezeknek kell meghatározniuk és irányítaniuk a keresztények minden cselekedetét. Elõször is mindent Isten dicsõségére kell cselekednünk. Másodszor, mindent az úrjézus nevében kell tennünk, hálát adva õáltala Istennek. Vagyis minden, amit Isten dicsõségére és az úr jézus nevében tudunk tenni, jó és elfogadható; mindaz, amit nem tudunk Isten dicsõségére és az Úr Jézus nevében tenni, rossz és ártalmas.

Ezután a diáklányok által feltett konkrét kérdésre vonatkoztattam ezeket az elveket. Azt mondtam nekik: „Ha képesek vagytok Isten dicsõségére részt venni azokon a táncesteken, s ha tánc közben szabadon hálát tudtok adni Istennek az Úr Jézus nevében, akkor semmi kivetnivaló sincs e szórakozásban; de ha nem tudtok így, ezeket a feltételeket betöltve táncolni, akkor nem helyes oda járnotok."

Felfogásom szerint az én felelõsségem az volt, hogy alapvetõ igei elveket adjak ezeknek a fiatal nõknek. Az azután már az õ felelõsségük volt, és nem az enyém, hogy ezeket az alapelveket saját adott helyzetükre alkalmazzák.

Az orvostudomány legújabb kutatásai igazolják azt a biztos módszert, amellyel sok mai keresztény - mint hajdan Dávid - távol tudja tartani j-, igát a pusztító ösvényeitõl: Isten Igéjét alkalmazva döntik el, hogy mire használják a testüket, és mire re.

Az Írás nagyon világosan tanítja, hogy a keresztények testét - amelyet Jézus a saját vérén váltott meg a Pusztító, vagyis a Sátán uralma alól - a Szent Szellem lakóhelyéül szolgáló templomnak kell tekintenünk, amelyet ennek megfelelõen tisztán és szent állapotban kell tartanunk. A Korinthosziakhoz írt l. levél 3,16-17-ben azt mondja Pál apostol:

Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és Isten Szelleme lakozik bennetek? Ha valaki Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.

Ugyanebben a levélben, a 6,19-20-ban találjuk azt is:

Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Szellem temploma, amelyet Istentõl nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsõítsétek azért Istent a ti testetekben és szellemetekben, amelyek Istenéi.

Hasonlóképpen a Thesszalonikaiakhoz írt 1. levél 4,3-4-ben is

azt írja Pál:

Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté Tételetek..., hogy mindenitek szentségben és tisztességben tudja bírni a maga edényét (vagyis a földi, fizikai testét).

Vitathatatlan tény, hogy az idézett és hasonló igék alapján sok elkötelezett keresztény mindig is tartózkodott a dohány bármilyen formában való élvezésétõl. A hitetlenek egészeit a közelmúltig gyakran hangoztatták, hogy a keresztényeknek ez a tartózkodása a dohányzástól pusztán ostoba, ódivatú hóbort, ami már szinte fanatizmus. A modern orvosi kutatás azonban teára a kétség leghalványabb lehetõségét is kizárva bebizonyította, hogy a dohányzás - különösképpen a cigarettázás - a tüdõrákot közvetlenül elõidézõ okok egyike.

Ezt az átfogó kutatásokon alapuló eredményt az Egyesült Államok és Nagy-Britannia orvosainak testülete egyaránt elismerte. Statisztikai adatok bizonyítják, hogy a nyolcvanas évek közepén csupán Angliában és Walesben egy év alatt több mint harmincötezer férfi és nõ halt meg tüdõrákban. Az pedig, hogy a tüdõrák okozta halál általában hosszantartó és fájdalmas folyamat, szintén olyan tagadhatatlan tény, amelyet az orvostudomány is elismer.

Ezeknek a tényeknek az ismeretében a keresztényeknek a dohányzás szenvedélyét elutasító magatartását többé nem lehet azzal elintézni, hogy bolondság vagy fanatizmus. Ha akadnak olyanok, akik manapság bolondsággal vádolhatók, akkor azok semmiképpen sem a keresztények, hanem az emberiség egy másik csoportja: azok, akik rendszeresen tetemes összegeket pazarolnak arra, hogy kielégítsék egy olyan szenvedélyüket, amely nagymértékben növeli annak az esélyét, hogy a tüdõrák következtében hosszantartó és fájdalmas haláltusájuk legyen. És ha e szenvedély áldozatai bolondsággal vádolhatók, akkor teljesen indokoltan vádolhatók gonoszsággal mindazok, akik - saját gazdagodásuk érdekében, a modern hírközlés és a meggyõzés minden eszközét latba vetve - szándékosan arra törekszenek, hogy embertársaikat e lealacsonyító

és pusztító szokás kegyetlen rabságába hajtsák.

Ilyen megközelítésbõl szemlélve a dolgokat felteszem a kérdést: az elmúlt évszázadok rabszolga-kereskedõi, akik embertársaik, férfiak és nõk testével kalmárkodtak, vajon nagyobb társadalmi vagy erkölcsi kár okozásában vétkesek-e, mint azok, akik ma a dohányzás szokásának népszerûsítésével akarnak nyereséghez jutni?

A mértéktelen alkoholfogyasztásra is csaknem ugyanaz érvényes, mint amit a dohányzásról mondtunk.

Közismert, hogy a bibliai intések alapján az õszinte keresztények nagy többsége mindig is tartózkodott a káros élvezeteknek ettõl a fajtájától is. Ezenkívül az is ténykérdés, hogy a mértéktelen alkoholfogyasztás sokféle értelmi és testi betegség elõidézõje, s emellett az egyik fõ oka napjaink megszaporodott közúti baleseteinek is, amelyek nyomában mind több sérülés, halál és gyász jár.

Ezen a területen - ugyanúgy, mint a dohányzás romboló hatása esetében - sok millió keresztény tény rengeteg bajtól és szerencsétlenségtõl menekült meg azáltal, hogy gyakorlati módon alkalmazta a Biblia tanításait. Biztos, hogy mindegyikük Isten iránti mély hálával ismételheti Dávidnak a 17. zsoltár 4. versében leírt szavait:

Az emberek cselekedeteivel kapcsolatban a te ajkad igéjével tartottam távol magamat a pusztító ösvényeitõl.
(A King James fordítás alapján)

A Sátán legyõzése

Isten Igéje ugyanilyen módszerrel nem csupán a bûn felett ad gyõzelmet, hiszen az Ige az az Isten által kijelölt fegyver, amely maga a Sátán felett is gyõzelmet biztosít. Az Efeszosziakhoz írt levél 6,17-ben Pál apostol azt parancsolja:

...felvegyétek... a Szellemnek kardját, amely az Isten beszéde.

Isten beszéde tehát a keresztény harc nélkülözhetetlen fegyvere.

Az ebben a fejezetben, vagyis az Efeszosziakhoz írt levél 6. részében olvasható felsorolásban a keresztény fegyverzet összes többi darabja - az öv, a mellvas, a saru, a pajzs és a sisak - elsõsorban védelemre szolgál.

A Szellem kardja, vagyis Isten Igéje az egyetlen támadó fegyver.

Isten Igéjének alapos ismerete és az Ige megfelelõ alkalmazása nélkül a kereszténynek nincsen támadó fegyvere, nincs olyan eszköze, amellyel valóságos támadást intézhetne a Sátán és a sötétség erõi ellen, hogy megfutamítsa õket. Emiatt egyáltalán nem meglepõ, hogy a Sátán a keresztény egyház egész történelmének során minden lehetséges eszközt és módszert megragadott, hogy a keresztényeket tudatlanságban tartsa Isten Igéjének igazi természetét, hatalmát és erejét illetõen.

A keresztény ember számára maga az Úr Jézus Krisztus a legfõbb példakép abban is, ahogy fegyverként használta Isten Igéjét a Sátán megfutamítására. A Lukács evangéliuma 4,1-13-ban elolvashatjuk, hogyan kísértette meg Jézust a Sátán három fontos területen, és hogyan védte ki és gyõzte le Jézus a Sátán valamennyi kísértését - mindig ugyanazzal a fegyverrel: Isten írott Igéjével mint karddal. Jézus ugyanis mindegyik kísértésre azzal kezdte a feleletet: „Meg van írva..." És azután mindig szó szerint idézte a Szentírást.

Fontos jelentõsége van annak, hogy Lukács két különbözõ kifejezést használ, amikor jézusnak a Sátán általi megkísértése elõzményeit, illetve következményeit írja le. A Lukács evangéliuma 4,1-ben az áll:

Jézus pedig Szent Szellemmel telve... viteték a Szellemtõl a pusztába.
(Kiemelés - D. P.)

A kísértések után, a Lukács evangéliuma 4,14-ben viszont azt olvassuk:

Jézus pedig megtére a Szellemnek erejével Galileába...
(Kiemelés - D. P.)

Jézus már a Sátánnal való találkozása elõtt telve volt Szent Szellemmel. Isten által kijelölt szolgálatát a Szent Szellem erejével viszont csak azt követõen tudta elkezdeni, hogy szemtõl szembe megütközött a Sátánnal, és legyõzte Isten beszédének kardjával. Különbség van tehát aközött, hogy valaki telve van Szellemmel, illetve aközött, hogy képes a Szellem erejével szolgálni. Ahhoz, hogy beléphessen szolgálatának második, a Szellem erejében végzett szakaszába, elõször magának Jézusnak is használnia kellett Isten Igéjét mint kardot, hogy legyõzze vele a Sátán próbálkozását, amellyel el akarta õt téríteni szolgálatának a Szent Szellem erejében való betöltésétõl.

Ezt a leckét a mai keresztényeknek is meg kell tanulniuk. Sok keresztény, aki igei módon, tökéletesen betöltekezett Szent Szellemmel, sajnos nem lép tovább, hogy a Szellem erejében szolgálja Istent. Ennek az az oka, hogy nem követik Krisztus példáját. Nem tanulják meg úgy forgatni Isten Igéjének a kardját, hogy legyõzzék vele a Sátánt, és visszaverjék az ellenállását azzal a szolgálatukkal szemben, amelynek az ellátásához Isten betöltötte õket a Szellemével.

A tapasztalat azt mutatja, hogy épp azoknak a keresztényeknek van a legnagyobb és legégetõbb szükségük Isten Igéjének a tanulmányozására, akik nemrég töltekeztek be Szent Szellemmel. Sajnos azonban úgy tûnik, hogy ezek a keresztények sokszor azt képzelik: a Szellemmel való betöltekezésük valahogyan majd pótolja Isten Igéjének a szorgalmas tanulmányozását és alkalmazását. Valójában ennek épp az ellenkezõje igaz.

Egy harcos fegyverzetének egyik darabja sem pótolhatja a kardot. Hiába van egy katona egyébként a legalaposabban felszerelve: kard nélkül halálos veszélyben forog. Ugyanez érvényes a keresztényekre is. Semmilyen más szellemi fegyver vagy élmény nem helyettesítheti Isten Igéjének alapos ismeretét, s legyen a keresztény bármilyen alaposan is felfegyverkezve minden más téren, Isten Igéjének kardja nélkül mindig halálos veszély fenyegeti.

Az apostoli korban élt keresztények közül sokan egyszerû,

tanulatlan emberek voltak, mégis nyilvánvalóan követték Uruk példáját, s megtanulták ismerni és támadó fegyverként használni Isten Igéjét abban a kemény szellemi harcban, amely Krisztusba vetett hitük megvallása miatt következett rájuk. János apostol például ezt írta idõs korában - a János 1. levele 2,14b-ben - azoknak a fiatal keresztényeknek, akik az õ útmutatása alatt nõttek fel:

Írtam néktek ifjak, mert erõsek vagytok,és Isten Igéje megmarad [lakozik] bennetek, és meggyõztétek [legyõztétek] a gonoszt.

János apostol három dolgot állapít meg ezekrõl a fiatalokról. Elõször is azt, hogy erõsek; másodszor azt, hogy Isten Igéje bennük van; harmadszor pedig azt, hogy legyõzték a gonoszt (vagyis a Sátánt). Az elsõ megállapítás okát, magyarázatát a második adja meg, a harmadik pedig e kettõ eredménye. Ezek a keresztény fiatalemberek azért voltak erõsek, és azért tudták legyõzni Sátánt, mert Isten Igéje bennük lakozott: Isten bennük lakozó Igéje adott nekik szellemi erõt.

Fel kell tennünk magunknak a kérdést: egyházainkban ma hány fiatal keresztényrõl mondhatjuk el, hogy erõsek, és legyõzték az ördögöt? Ha viszont netán olyan keresztény fiatalokat látunk, akiknek az életében nem nyilvánul meg ez a fajta szellemi erõ és gyõzelem, akkor semmi kétségünk sem lehet a magyarázatot illetõen: hiányzik belõlük Isten Igéje, amely az erõt és a gyõzelmet megvalósíthatná bennük.

Az ilyen erõ és gyõzelem egyedüli forrása Isten Igéjének alapos és maradandó ismerete. Azok a keresztény fiatalok, akikkel nem ismertetik meg alaposan Isten Igéjét, soha nem lesznek igazán erõsek és gyõztesek.

Nagyon nagy veszélyt jelent ma a fiatalok szellemi képességeinek alábecsülése és az, ha a felnõttek gyermeteg módon bánnak velük. Sõt bizonyos irányzatok egyenesen azt a benyomást keltik ma a fiatalokban, mintha Isten számukra valami külön kereszténységet biztosítana, ahol kevesebb a követelmény, és csekélyebbek az elvárások, mint amilyeneket Isten a felnõttekkel

szemben támaszt. Salamon éles és nagyon találó megjegyzést tett ezzel kapcsolatban a Prédikátor könyve 12,2-ben:

...mert a gyermekkor és a fiatalság hiábavalóság. (A King James fordítás alapján)

Másképp kifejezve: a gyermekkor és a fiatalság csak mulandó külsõségek, amelyek semmiképpen nem változtatnak a minden lélekre egyformán érvényes, maradandó szellemi valóságon.

Catherine Booth-Clibborn, William Booth* lánya, hasonló gondolatot fejezett ki, amikor azt mondta: „A lélek dolgaiban nincsenek nemek." Azt a mély és maradandó szellemi valóságot, amelyen a kereszténység alapul, semmilyen módon nem befolyásolja sem a korkülönbség, sem a nemek különbözõsége. A kereszténység a lélek olyan tulajdonságaira és megnyilvánulásaira épül, mint a megtérés, a hit, az engedelmesség, az önfeláldozás és az istenfélelem. Mindezek a megtapasztalások és tulajdonságok férfiakra és nõkre, fiúkra és lányokra egyaránt vonatkoznak.

Egyesek szerint a keresztény fiatalok úgy kaphatják meg ezt a számukra szükséges alapos bibliai tanítást, hogy bibliai (teológiai) fõiskolára küldik õket. Ezt a megoldást azonban csak két feltétellel szabad elfogadw,. Elõször is meg kell állapítanunk, hogy jelenleg - még a fundamentalista és a teljes evangéliumi fõiskolákon is - egyre erõsebb az az irányzat, hogy mind kevesebb idõt fordítanak a tényleges bibliatanulmányozásra, viszont egyre több idõt szánnak más, világi tudományágakra.

Willaim Booth brit prédikátor, az Üdvhadsereg megalapítója (1878). Lánya, Catherine is neves prédikátor volt. Többek között arról nevezetes, hogy õ alapította meg az Üdvhadsereg francia változatát.

Pál apostol azt írja a Kolosszaiakhoz írt levél 2,8-ban:

Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés [filozófia] és üres csalás által, mely emberek rendelése [tradíciója] szerint... való.

A Timotheoszhoz írt 1. levél 6,20-21-ben pedig arra inti Timotheoszt:

Ó, Timotheosz, õrizd meg, ami rád van bízva (azaz Isten Igéjének igazságát), elfordulván a szentségtelen, üres beszédektõl és a hamis nevû [tévesen annak nevezett] ismeretnek ellenvetéseitõl, amellyel némelyek kevélykedvén, a hit mellõl eltévelyedtek.

Ezeket az intéseket ma is el kell ismételni. Sokszor megesik, hogy egy fiatal elvégez egy modern bibliai (teológiai) fõiskolát, és mégis úgy távozik onnan, hogy teljesen hiányos ismeretei vannak a Biblia tanításairól és azok gyakorlati alkalmazásáról.

A másik, feltétlenül szükséges megállapítás pedig úgy szól, hogy semmiféle - még a legigeibb, legalaposabb - bibliaiskolai tanfolyam sem menti fel soha a helyi gyülekezetek pásztorait azon kötelezettségük alól, hogy gyülekezetük minden tagjának rendszeres és átfogó képzést adjanak Isten Igéjébõl.

Isten újszövetségi tervében a helyi gyülekezet az igei útmutatás és tanítás központja, és soha semmilyen más intézmény nem bitorolhatja el a helyi gyülekezet feladatkörét. Az apostoloknak és az elsõ keresztényeknek sem volt a helyi gyülekezeten kívül más intézményük arra, hogy az Igét tanítsák, mégis sikeresebbek voltak feladatuk ellátásában, mint a mai egyház.

Az egyéb intézmények, így például a bibliai fõiskolák adhatnak ugyan speciális útmutatásokat a helyi gyülekezetekben végzett tanítási munka kiegészítéseként, de sohasem vehetik át azok szerepét. A helyi gyülekezeteknek ma nem nagyobb szervezettségre, jobb programokra vagy több tevékenységre van a legégetõbb szükségük, hanem inkább alapos, gyakorlati és rendszeres

útmutatásra Isten Igéjének alapvetõ, nagy igazságairól és arról, hogyan kell azokat a keresztény élet valamennyi területén alkalmazni.

Krisztus egyháza mint egységes egész csak ezáltal lesz képes arra, hogy erõvel felemelkedjen, jézus nevében hasznosítsa a golgotai gyõzelmet, és elvégezze azt a feladatot, amellyel Ura és Mestere megbízta.

Ez összhangban van azzal a képpel, amelyet a jelenések könyve 12,11 fest e korszak végének gyõzelmes egyházáról:

És õk (a keresztények) legyõzték azt(a Sátánt) a Bárány véréért [vére által] és az õ bizonyságtételüknek beszédéért [beszéde által].

A gyõzelem elnyerésének három eszköze tárul itt fel elõttünk: a vér, a beszéd és a mi bizonyságtételünk. A vér Krisztus kereszten elvégzett munkájának jele és pecsétje, és ezáltal mindannak az áldásnak, erõnek és gyõzelemnek is, amit a megváltás tett elérhetõvé számunkra; a beszéden, vagyis az Igén és csakis az Igén keresztül ismerjük és értjük meg mindazt, amit Jézus vére megszerzett számunkra. Azáltal pedig, hogy bizonyságot teszünk arról, amit az Ige jelent ki a vérrõl, saját életünkben tesszük valóságossá és hathatóssá jézus Krisztusnak a Sátán feletti gyõzelmét.

A Sátán felett aratott gyõzelem isteni programját tanulmányozva újra az Ige központi szerepéhez érkeztünk. Az Ige kellõ ismerete nélkül nem tudjuk megérteni jézus vérének valódi érdemét és erejét, és így a keresztény mivoltunkról tett bizonyságtételünkbõl is hiányzik az igazi meggyõzõ erõ és hatalom. Isten az Ige ismeretét és az Ige alkalmazásának képességét tette központi jelentõségûvé népére vonatkozó egész programja szempontjából. E tudás nélkül az egyház ma ugyanolyan helyzetben találja magát, mint Izrael fiai Hóseás idejében, akikrõl a Hóseás könyve 4,6-ban azt mondja az Úr:

Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetetted [elutasítottad] a tudományt, én is megvetlek [elutasítalak] téged.

Arra az egyházra, amely elutasítja Isten Igéjének tudományát, bizonyosan magának Istennek az elutasítása és ugyanakkor nagy ellenfelének, az ördögnek a pusztítása vár.

Isten Igéjének tisztító ereje
Megtisztítás

Isten Igéjének a hetedik nagy eredménye a megtisztítás és a megszentelés. Az erre vonatkozó kulcs ige az Efeszosziakhoz írt levél 5,25-27-ben található:

...Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredõjével ez Ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsõségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplõ vagy sömörgözés vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.

Ezek a versek számos fontos igazságra hívják fel a figyelmünket. Elõször is arra, hogy a megtisztítás és a megszentelés folyamata szorosan összefügg. Másrészt viszont arra, hogy bár szorosan kapcsolódnak egymáshoz, e két folyamat mégsem azonos.

A köztük levõ különbséget úgy fogalmazhatjuk meg, hogy ami igazán megszentelt, annak szükségszerûen tökéletesen szeplõtlennek és tisztának is kell lennie. Ami viszont szeplõtlen és tiszta, az még nem szükségszerûen megszentelt is a szó legteljesebb értelmében.

Vagyis az ember lehet szeplõtlen és tiszta megszenteltség nélkül is, de nem lehet megszentelõdni szeplõtlenség, illetve tisztaság nélkül. Így tehát a megtisztítás szerves része a megszentelésnek, de nem jelenti annak teljességét. (E tanulmányban késõbb majd közelebbrõl is megvizsgáljuk a megszentelés szó pontos jelentését.)

Az Efeszosziakhoz írt levél 5. fejezetéhez visszatérve látunk egy másik fontos dolgot is. Krisztus egy határozott fõ cél érdekében váltotta meg az egyházat: „azért, hogy azt megszentelje és megtisztítsa".

Engesztelõ halála az egyház egészéért és ezen belül minden egyes keresztényért nem is tölti tehát be teljesen a célját mindaddig, amíg azok, akik halála által megváltást nyertek, át nem mennek a megtisztítás és megszentelés további folyamatán. Pál világosan megmondja, hogy csak az ezen a folyamaton átjutott keresztények lesznek olyan állapotban, hogy végül menyasszonyként Krisztus színe elé állhassanak. Ezt az állapotot pedig úgy jellemzi: dicsõséges egyház, amelyen nincs szeplõ vagy sömörgözés vagy valami afféle; ...szent és feddhetetlen.

A harmadik, figyelmet érdemlõ tény ezekben a versekben az, hogy a víznek fürdõje az Ige által az az eszköz, amelyet Krisztus az egyház megtisztítására és megszentelésére használ. Isten Igéje tehát a megszentelés és a megtisztítás eszköze; mûködése ebbõl a szempontból a tiszta vízzel való megmosáshoz hasonlít.

Krisztus már a kereszten beteljesült engesztelõ halála elõtt biztosította tanítványait arról, hogy hozzájuk intézett szavainak megtisztító ereje van, hiszen a János evangéliuma 15,3-ban azt mondta:

Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek.

Látjuk tehát, hogy Isten az Igét használja a szellemi megtisztítás eszközéül; az Ige mûködése a tiszta vízzel való megmosáshoz hasonlítható.

Az Igével együtt kell említenünk a szellemi megtisztítás másik jelentõs közvetítõjét is, amelyre János apostol az 1. levele 1,7-ben utal, ahol azt mondja:

Ha pedig a világosságban járunk, amint õ maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az õ Fiának vére megtisztít minket minden bûntõl.

János itt Krisztus vérének megtisztító erejérõl beszél, amely azért ontatott ki a kereszten, hogy megváltson minket a bûntõl.

Ahhoz, hogy teljes képet kapjunk arról, ahogy Isten a szellemi megtisztítást biztosítja, mindig egymás mellé kell állítanunk a megtisztításnak ezt a két isteni eszközét: Krisztusnak a kereszten kiontott vérét, és a víz fürdõjét az Ige által. Egyik sem végez teljes munkát a másik nélkül. Krisztus azért váltott meg bennünket a vére által, hogy megtisztíthasson és megszentelhessen minket a beszéde által.

A János 1. levele 5,6-ban az apostol a lehetõ legszorosabb összefüggésbe hozza egymással Krisztus e két nagy beavatkozását, amikor azt mondja róla:

Ez az, aki víz és vér által jõ vala, jézus,a Krisztus; nemcsak a vízzel, hanem a vízzel és a vérrel. És a Szellem az, aki bizonyságot tesz, mert a Szellem az igazság.

János itt azt jelenti ki, hogy jézus Krisztus nem csupán az a nagy tanító, aki azért jött, hogy Isten igazságát kifejtse az embereknek, hanem õ a nagy megváltó is, aki eljött, hogy vérét ontva megváltsa az embereket bûneikbõl. Mindkét vonatkozásban a Szent Szellem az, aki bizonyságot tesz Krisztus mûvérõl: beszédének avagy Igéjének igazságáról és tekintélyérõl, valamint vérének munkájáról és erejérõl.

János tehát arra tanít minket, hogy soha nem szabad elválasztanunk egymástól Krisztus mûvének ezt a két nagy alkotórészét. Soha nem szabad elválasztanunk a tanítót a megváltótól vagy a megváltót a tanítótól.

Nem elegendõ elfogadni Krisztus tanítását az Ige által anélkül, hogy elfogadnánk és meg is tapasztalnánk vérének erejét is, amivel megvált és megtisztít minket a bûntõl. Azoknak pedig, akik megvallják a megváltást Krisztus vére által, ezután tovább kell lépniük, és alá kell vetniük magukat az Ige rendszeres, belsõ tisztító munkájának.

A Biblia számos helyen foglalkozik azokkal az ószövetségi áldozati szertartásokkal, amelyek elõrevetítették a szoros összefüggést Krisztus vérének megtisztító ereje és az Ige általi

megtisztítás között. A Mózes 2. könyve 30,17-21-ben, Istennek a szent sátorra vonatkozó rendelései között például azt olvassuk, hogy egy tiszta vízzel teli rézmedencét kellett a rézbõl készített áldozati oltár közelébe helyezni, és azt rendszeresen azzal együtt kellett használni:

Azután stóla az úr Mózesnek, mondván:És csinálj rézmedencét, lábát is rézbõl, mosakodásra; és tedd azt a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és tölts bele vizet, hogy Áron és az õ fiai abból mossák meg kezeiket és lábaikat. Amikor a gyülekezet sátorába mennek, mosakodjanak meg vízben, hogy meg ne haljanak; vagy amikor az oltárhoz járulnak, hogy szolgáljanak és tûzáldozatot füstölögtessenek az úrnak. Kezeiket is, lábaikat is mossák meg, hogy meg ne haljanak. És örökkévaló rendtartásuk lesz ez nékik, néki és az õ magvának nemzetségrõl nemzetségre.

Ha az Újszövetségre vonatkoztatjuk ezt a képet, akkor azt látjuk, hogy a rézoltáron bemutatott áldozat Krisztusnak a kereszten, a bûntõl való szabadulásért kiontott vérére utal, míg a medencében tartott víz a rendszeres szellemi megtisztítást példázza, amelyben csak Isten Igéje által részesülhetünk. Mindkét dolog elengedhetetlenül szükséges lelkünk örök üdvösségéhez. Ahogy Áronnak és a fiainak, úgy nekünk is rendszeresen szükségünk van mindkettõnek a jótékony hatására, hogy meg ne haljunk.

Megszentelés

Miután foglalkoztunk az Isten Igéje által végzett megtisztítással, térjünk rá a megszentelés további folyamatának vizsgálatára.

Elõször is nézzük meg röviden, mit jelent a megszentelés szó. A szótõ a „szent", ami fõnév is, és melléknév is lehet, a megszentelés pedig azt jelenti: szentté tétel.

A megszentelésrõl szóló újszövetségi tanítást tanulmányozva azt látjuk, hogy ezzel a témával kapcsolatban öt isteni eszközt említ az Ige. Ezek a következõk: Isten Szelleme; Isten Igéje; az oltár; Jézus vére; s végül a hitünk.

A megszentelésnek errõl az öt eszközérõl az alábbi bibliai szakaszokban van szó. A Szent Szellem általi megszentelést mind Pál, mind Péter említi. A Thesszalonikaiakhoz írt 2. levél 2,13-ban Pál így szól a keresztényekhez:

...kezdettõl fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre a Szellem szentelésében és az igazság hitében...

A Péter 1. levél 1,2-ben Péter azt mondja a keresztényekrõl:

... ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Szellem megszentelésében, engedelmességre és jézus Krisztus vérével való meghintésre...

Tehát Pál és Péter egyaránt említi a Szent Szellem általi megszentelést, mint a keresztény megtapasztalás egyik részét.

Az Isten Igéje általi megszentelést maga Jézus említi, amikor a János evangéliuma 17,17-ben így imádkozik az Atyához tanítványaiért:

Szenteld meg õket a te igazságoddal: a te Igéd igazság.

Láthatjuk tehát, hogy a megszentelés Isten Igéjének igazsága által történik.

Az oltár általi megszentelést szintén jézus említi. A Máté evangéliuma 23,19-ben azt mondja a farizeusoknak:

#Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az ajándék-é vagy az oltár, amely szentté teszi az ajándékot?

Jézus Krisztus itt megerõsíti azt, amit már az Ószövetség is tanított, vagyis hogy az Istennek felkínált áldozati ajándék szent és kiválasztott lesz azáltal, hogy azt Isten oltárára helyezik. Amint látni fogjuk, az Újszövetségben mind az ajándék, mind az oltár jellege

megváltozott, az alapelv azonban továbbra is az maradt, hogy az oltár az, amely megszenteli az ajándékot.

A Jézus vére általi megszentelést a Zsidókhoz írt levél 10,29 említi. Ebben a szerzõ a hitehagyott emberrõl beszél, aki megismerte a megváltás minden áldását, és ezután mégis nyíltan és szándékosan megtagadta a Megváltót. Egy ilyen emberrõl szólva kérdezi:

Gondoljátok meg: mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki Isten Fiát megtapodja, és a szövetségnek vérét, mellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja, és a kegyelemnek Szellemét bántalmazza?

Ez az ige megmutatja, hogy az igazi hívõt, aki megmarad a hitben, az általa elfogadott új szövetség vére, vagyis Jézus saját vére szenteli meg.

A hit általi megszentelést ismét csak magajézus Krisztus említi, amint azt Pál apostol idézi az Apostolok cselekedetei 26,18-ban. Pál itt arról a Krisztustól kapott megbízatásáról beszél, hogy hirdesse az evangéliumot a pogányoknak:

Hogy megnyissad szemeiket, hogy setétségbõl világosságra és a Sátánnak hatalmából Istenhez térjenek, hogy bûneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az énbennem való hit által.

Ebbõl tehát azt látjuk, hogy a megszentelés a Jézus Krisztusban való hit által történik.

Ezeket az igéket összefoglalva az alábbi következtetésre jutunk: a megszentelés az Újszövetség szerint öt fõ módon avagy eszközzel történik: a Szent Szellem által, Isten Igéjének igazsága által, az áldozati oltár által, jézus Krisztus vére által és a Krisztusba vetett hit által.

Ezt a folyamatot a következõképpen lehet röviden vázolni: a megszentelés munkáját maga a Szent Szellem kezdeményezi minden olyan ember szívében és elméjében, akit Isten kiválasztott az õ örök

céljaira. Amikor a szív és az elme befogadja Isten Igéjét, annak igazsága által maga a Szent Szellem szól hozzánk, és kijelentést ad az áldozati oltárról; elválasztja a hívõt mindentõl, ami távol akarja tartani Istentõl, és vonzást gyakorol rá, hogy engedelmességben és odaszánással helyezze magát erre az oltárra. Ott azután a hívõ megszentelõdik és elkülönül Isten számára, mind az oltárral való érintkezés, mind pedig az oltárra kiöntött vér megtisztító és megszentelõ ereje által.

Azt azonban, hogy a megszentelés e négy hatalmas eszköze - a Szent Szellem, az Ige, az oltár és a vér - közül melyik milyen mértékben végzi a megszentelést az egyes hívõben, a folyamatban részt vevõ ötödik tényezõ, a hívõ egyéni hite határozza meg. Isten a megszentelés munkájában sem sérti meg azt az egyedülálló törvényt, a hit törvényét, amely kegyelmének minden cselekedetét irányítja a hívõkben. Ezt a törvényt a Máté evangéliuma 8,13-ban találjuk:

...legyen néked a te hited szerint.

Vizsgáljuk meg most egy kicsit közelebbrõl Isten Igéjének szerepét a megszentelésnek ebben a folyamatában.

Elõször is tudnunk kell, hogy a megszentelésnek két oldala van, egy negatív és egy pozitív. A negatívnak az a lényege, hogy Isten az embert elválasztja a bûntõl, a világtól és mindentõl, ami tisztátalan és szeplõs. A pozitív oldal pedig az, hogy az ember magának Istennek a szent természetébõl részesül.

Sok prédikációra jellemzõ - akár errõl, akár más, ehhez kapcsolódó témáról van szó -, hogy túlságosan elõtérbe helyezik a megszentelés negatív részét, mégpedig a pozitív rovására. A keresztények gyakran hajlamosak sokkal többet beszélni az Isten Igéjében szereplõ tiltásokról, mint a buzdításokról. Például az Efeszosziakhoz írt levél 5,18-ból rendszerint sokkal jobban hangsúlyozzuk a negatív részt: „meg ne részegedjetek bortól", mint a pozitívat: „teljesedjetek be Szent Szellemmel". Ez azonban Isten Igéjének pontatlan és nem kielégítõ tolmácsolása.

A szentséggel kapcsolatban az Ige világosan megmondja, hogy

az sokkal több, mint egyszerû negatív viszonyulás, vagyis nem pusztán a bûntõl és a tisztátalanságtól való tartózkodást jelent. Például a Zsidókhoz írt levél 12,10-bõl megtudjuk, hogy Isten, a mennyei Atyánk azért fenyít meg minket gyermekeit a javunkra, hogy szentségében részesüljünk. Péter 1. levelében, az 1,15-16-ban azután ugyancsak azt olvassuk:

Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben, mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.

Látjuk, hogy a szentség Isten örök és változhatatlan természetének része. Isten szent volt már azelõtt is, hogy a bûn bejött volna a világba, és szent marad akkor is, amikor a bûn majd ismét örökre eltûnik. Nekünk, Isten népének, részesülnünk kell az õ örök természetének ebbõl a részébõl. A bûntõl való elszakadás - éppúgy, mint a bûntõl való megtisztulás - része ennek a folyamatnak, de nem maga a teljes folyamat. A végsõ pozitív eredmény, amelyet Isten el kíván érni bennünk, mind a megtisztulást, mind a bûntõl való elszakadást túlhaladja.

Isten Igéjének a megszentelés negatív és pozitív vonatkozásában egyaránt megvan a maga feladata. A negatívat Pál említi a Rómaiakhoz írt levél 12,1-2-ben, ahol azt mondja:

Kérlek azért titeket atyámfiai Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élõ, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos [isten]tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat [ne idomuljatok, alkalmazkodjatok] e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok [megvizsgálhassátok], mi Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.

A Pál által itt leírt folyamatnak négy egymást követõ szakasza van:

Az elsõ szakasz testünk odaszánása élõ áldozatként Isten oltárára. Amint már láttuk, az oltár megszenteli, amit ráhelyeznek.

A második szakasz az, hogy ne a világhoz alkalmazkodjunk; vagyis különüljünk el annak bûnétõl és hiábavalóságától.

A harmadik szakasz az elváltozás elménk megújítása által; vagyis az, hogy megtanulunk teljesen új fogalmak és új értékrend szerint gondolkodni.

A negyedik szakasz az, hogy megismerjük Istennek személyesen a saját életünkre vonatkozó akaratát. Isten azonban csak a megújult elmének jelenti ki akaratát. A régi, testi módon gondolkodó, meg nem újult elme soha nem ismerheti meg és nem is értheti meg Isten tökéletes akaratát.

Pontosan ezen a téren, az elme megújulásában érezhetõ Isten Igéjének a befolyása. Ahogy olvassuk és tanulmányozzuk Isten Igéjét, s ahogy elmélkedünk róla, a Biblia megváltoztatja az egész gondolkodásmódunkat. Egyrészt belülrõl mos meg minket a maga tisztító erejével, másrészt el is választ bennünket mindattól, ami tisztátalan és istentelen. Megtanulunk úgy gondolkozni a dolgokról, úgy minõsíteni és értékelni õket, ahogyan Isten maga gondolkozik róluk.

Amint megtanulunk másként gondolkodni, szükségképpen másként is cselekszünk. Külsõ életünk belsõ gondolkodásmódunkkal együtt, azzal összhangban újul és változik meg. Többé nem a világhoz idomulunk, mert már nem úgy gondolkodunk, mint a világ. Elménk megújulásával magunk is megváltozunk.

Az azonban, hogy nem igazodunk a világhoz, még csak a negatív oldala a dolognak. Ez önmagában még nem egy pozitív cél. Ha nem a világhoz kell igazodnunk, akkor hát mihez? Pál világosan megadja a választ a Rómaiakhoz írt levél 8,29-ben:

Mert akiket (Isten) eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az õ Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy õ legyen elsõszülött sok atyafi között.

Ez a megszentelés igazi, pozitív célja: el kell változnunk Krisztus hasonlatosságára, vagyis hozzá hasonlóvá kell válnunk.

Nem elég az, hogy nem igazodunk a világhoz, hogy nem azt gondoljuk, szóljuk és tesszük, amit a világ. Ez csak a negatív oldal. Mindezek helyett Krisztushoz kell igazodnunk, és úgy kell gondolkoznunk, beszélnünk és cselekednünk, ahogy maga Krisztus tenné.

A Kolosszaiakhoz írt levél 2,20-22-ben Pálleírja a kizárólag tiltó típusú szentséget, és azt mint helytelent utasítja el:

Ha meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat, mintha e világban élõk volnátok, efféle rendelésekkel: ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd (amik mind a velük való élés által elfogyasztásra vannak rendelve) ...

Az igazi megszentelés sokkal többet ad ennél a sivár, törvénykezõ, negatív magatartásnál: pozitív hasonulás Krisztus arcához, pozitív részesülés Isten szentségébõl.

A megszentelõdésnek ezt a pozitív oldalát ésbenne Isten Igéjének a szerepét Péter apostol a 2. levele 1,3-4-ben foglalta csodálatosan össze, ahol azt mondja:

... az õ isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre [istenfélelemre] való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsõségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.

E versekbõl fõként három megállapításra kell felfigyelnünk.

Elõször: Isten ereje már mindennel ellátott minket, amire szükségünk van az élethez és a kegyességhez. A megajándékozás már megtörtént. Nem kell kérnünk Istent, hogy adjon többet annál, hiszen már mindent odaadott. Annyit kell tennünk csupán, hogy megnyitjuk magunkat, és elfogadjuk, amivel Isten megajándékozott!

Másodszor: Isten ezt a teljes ellátást az Igéjében található igen

nagy és becses ígéretei által biztosította. Isten ígéretei már magukban hordozzák mindazt, amire valaha is szükségünk lehet az élethez és az istenfélelemhez. A mi dolgunk csak az, hogy cselekvõ, személyes hittel magunkévá tegyük és alkalmazzuk ezeket az ígéreteket.

Harmadszor: Isten ígéreteinek felhasználása és alkalmazása kétféle, vagyis igenlõ és elutasító eredményekkel fog járni. Az elutasító eredmény az, hogy elkerüljük a romlottságot, amely a kívánságban van e világban, az igenlõ eredmény pedig az, hogy isteni természet részeseivé lettünk. Itt van tehát a megszentelés teljes folyamata, amelyrõl beszéltünk: mind az elutasító rész, a világ romlottságának elkerülése, mind pedig az igenlõ rész, a részesülés az isteni természetbõl, Isten szentségébõl.

A legfontosabb dolog, amelyet észre kell vennünk, hogy mindkét oldal - az elutasító is, és az igenlõ is - Isten Igéjének ígéretei által adatott meg nekünk. Amilyen mértékben magunkévá tesszük és használjuk Isten Igéjének ígéreteit, úgy tapasztaljuk meg a valódi, igei megszentelõdést is.

Az Ószövetségben azt olvassuk, hogy Jákob egyszer egy létráról álmodott, amely a földtõl az égig ért. A keresztény ember számára Isten Igéje ez a létra: lába a földön á11, de a vége eléri a mennyet, Isten létezési szintjét. A létrának minden egyes lépcsõfoka egy-egy ígéret. Ahogy megragadjuk hitünk kezével és lábával Isten Igéjének ígéreteit, úgy emelkedünk ki általuk ebbõl a földi világból, és jutunk egyre közelebb a mennyei birodalomhoz. Ha hittel megragadjuk õket, Isten Igéjének minden egyes ígérete egyre magasabbra emel, egyre jobban eltávolít a föld romlottságától, és mind nagyobb mértékben részesülünk magának Istennek a természetébõl.

A megszentelõdés hit által történik. Ez a hit azonban nem csupán negatív, és semmiképpen nem passzív. A valóban megszentelõ hit lényege az, hogy folyamatosan és cselekvõ hozóállással elsajátítjuk és használjuk Isten Igéjének ígéreteit. Jézus ezért imádkozott így az Atyához:

Szenteld meg õket a te igazságoddal: a te Igéd igazság.

Isten Igéjének leleplezõ hatásai

Az elõzõ négy fejezetben hét olyan konkrét gyakorlati hatást vizsgáltunk meg, amelyeket Isten Igéje fejt ki bennünk, ha hittel és engedelmességgel fogadjuk és alkalmazzuk tanításait. Ezek a következõk: 1. hit; 2. újjászületés; 3. teljes szellemi táplálás; 4. egész testünk számára gyógyulás és egészség; 5. az elme megvilágosodása és értelem; 6. gyõzelem a bûn és a Sátán felett; 7. megtisztulás és megszentelõdés.

Most két további módját fogjuk megvizsgálni annak, ahogy Isten Igéje munkálkodik a hívõben.

Tükrünk

Az elsõ az, hogy Isten a szellemi kijelentés tükrét tartja elénk. Az Igének ezt a munkáját a Jakab levele 1,23-25 írja le. Az elõzõ két versben Jakab már figyelmeztetett minket: két fõ feltétele van annak, hogy Isten Igéje elvégezze bennünk a kellõ munkát. Elõször is szelídséggel kell fogadnunk, vagyis a szív és az elme megfelelõ magatartásával. Másrészt pedig fontos, hogy az Igének megtartói is legyünk, ne csak hallgatói, vagyis a mindennapi élet gyakorlatában is azonnal el kell kezdenünk az Ige alkalmazását.

Jakab int bennünket, hogy ha ezt nem teszszük meg, becsapjuk magunkat: kereszténynek, tanítványnak, Bibliát ismerõ embernek hisszük magunkat, de a gyakorlatban nem fogjuk tapasztalni azokat az áldásokat és sikereket, amelyekrõl a Biblia beszél. Ezt talán úgy foglalhatnánk össze, hogy Isten Igéje azokban mûködik gyakorlati módon, akik gyakorlati módon alkalmazzák.

Az intést követõen Jakab így folytatja:

Mert ha valaki hallgatója az Igének, és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi az õ természet szerinti ábrázatát. Mert megnézte magát, és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt [hogy milyen ember õ]. De aki belenéz a

szabadság tökéletes törvényébe, és megmarad amellett, az nem feledékeny hallgató, sõt cselekedet követõje lévén, az boldog lesz az õ cselekedetében.

Ebben a szakaszban tehát Jakab tükörhöz hasonlítja Isten Igéjének mûködését. Az egyetlen különbség az, hogy a szokásos fizikai tükör csak azt mutatja meg nekünk, amit Jakab „természet szerinti ábrázatnak" hív, vagyis testi arcvonásainkat és külsõ megjelenésünket. Ezzel szemben Isten Igéjének tükre, ahogy belenézünk, nem a külsõ, testi vonásainkat mutatja meg, hanem belsõ, szellemi természetünket és állapotunkat. Megmutatja mindazokat a dolgokat önmagunkról, amelyeket természetes tükör vagy pusztán emberi bölcsesség nem tárhat fel. Olyan dolgokra mutat rá, amelyeket másképp, más eszközzel sohasem tudhatnánk meg.

Valaki ezt így foglalta össze: „Jegyezd meg, hogy miközben a Bibliát olvasod, a Biblia is olvas téged."

Sok év elteltével is jól emlékszem arra, amikor - életemben elõször - én magam is nyilvánvaló és eleven módon meggyõzõdtem ennek az állításnak az igazáról. Eleinte kétkedve és hitetlenül kezdtem hozzá a Biblia tanulmányozásához, a filozófiahallgatóból lett filozófiatanár hozzáállásával. Úgy közelítettem a Bibliához, mintha az csak egy lenne a világ megannyi filozófiai rendszere közül. De ahogy folytattam a tanulmányozását, ráébredtem, hogy bár nem akarom, mégis különös és mélyreható változások zajlanak le bennem. Intellektuális felsõbbrendûségem, önbizalmam és önelégültségem kezdett összeomlani.

Addig annak az ókori görög filozófusnak a nézetét tettem magamévá, aki azt mondta:

„Minden dolog mércéje az ember." Úgy véltem, hogy saját intellektuális és kritikai képességeim segítségével bármilyen bölcseleti könyvet vagy rendszert meg tudok ítélni, ha felkelti az érdeklõdésemet. Legnagyobb meglepetésemre azonban ezúttal, ahogy a Bibliát tanulmányoztam (bár nem értettem teljesen), azt

kezdtem észrevenni, hogy nem én mérek, hanem engem mérnek, mégpedig egy olyan mértékkel, amely nem az enyém, de nem is egy másik emberé. Ahogy Belsazárral történt a lakoma közben, az én vonakodó szemem elõtt is feltûntek ezek a szavak: megmérettél, és könnyûnek találtattál.

Anélkül, hogy külsõ körülményeim különösebben megváltoztak volna, belsõ nyugtalanság és elégedetlenség vett rajtam erõt. A különféle kedvtelések és elfoglaltságok, amelyek azelõtt vonzottak és lekötöttek, többé már nem szórakoztattak és nem érdekeltek. Egyre jobban tudatára ébredtem valamilyen alapvetõ belsõ szükségletemnek, amelyet sem megmagyarázni, sem kielégíteni nem tudtam. Nem értettem világosan, de Isten az Ige tükrében megmutatta nekem az igazságot saját belsõ szükségemmel és ürességemmel kapcsolatban.

Jó néhány hónap elteltével a bennem meglévõ hiánynak ez a leleplezõdése arra indított, hogy szellemi vakságom és tudatlanságom ellenére elkezdjem alázatosan és õszintén keresni Istent. Amikor így rátaláltam, felfedeztem, hogy Isten, aki írott Igéje által ráébresztett a szükségeimre, teljességgel ki is tudja elégíteni azokat élõ Igéjének, az Úrjézus Krisztusnak a személyén keresztül.

Igen, az Ige valóban a lélek tükre. De mint egyéb vonatkozásokban, itt is nagyrészt attól függ a bennünk létrehozott eredmény, hogy mi hogyan viszonyulunk hozzá.

Amikor belenézünk egy közönséges tükörbe, ezt rendszerint azzal a szándékkal tesszük, hogy aszerint cselekedjünk, amit a tükör megmutat nekünk. Ha azt látjuk, hogy a hajunk rendezetlen, megfésülködünk. Ha azt látjuk, hogy piszkos az arcunk, megmosakszunk. Ha a ruhánk nincs rendben, megigazítjuk. Ha pedig valami fertõzés jelét látjuk, a megfelelõ kezelés érdekében orvoshoz fordulunk.

Ahhoz, hogy elnyerhessük Isten Igéjének mint tükörnek az áldásait, ugyanígy kell viszonyulnunk hozzá. Ha ez a tükör szellemi tisztátalanságot mutat, késedelem nélkül keresnünk kell a megtisztítást, amit Jézus vére tud elvégezni az életünkben. Ha a tükör valamiféle szellemi fertõzést mutat, lelkünk Nagy Orvosához

kell fordulnunk, aki megbocsátja minden bûnünket, meggyógyítja minden betegségünket.

Csak akkor fogjuk tudni elnyerni a megbocsátást, a megtisztítást, a gyógyulást és az összes többi áldást, amelyeket Isten készített számunkra, ha gyakorlati módon és késedelem nélkül cselekszünk, annak alapján, amit Isten Igéje megmutatott.

Ez az a pont, ahol sok embernek nem sikerül megfelelõ módon használnia Isten tükrét, ami szellemileg és az örökkévalóság szempontjából egyaránt óriási veszteséget jelent nekik. Isten Igéjének hallása vagy olvasása és Isten Szellemének mûködése által meggyõzõdhetnek arról, hogy mely dolgok tisztátalanok, ártalmasak és Istennek nem tetszõek a szívükben és az életükben. Vagyis Isten Igéjének tükrébe nézve pont úgy látják saját szellemi állapotukat, ahogyan Isten.

Azonnali reagálásuk a bánat és a bûntudat. Rájönnek, milyen szükségben és veszélyben vannak. Még az is elõfordul, hogy egy gyülekezetben elõremennek, imádkoznak és könnyeznek. Ennél tovább azonban nem jutnak. Nem történik valódi, hatékony változás az életvitelükben. Másnapra az élmény fakulni kezd, s õk rövidesen visszatérnek a régi kerékvágásba.

Az ilyen személy azonnal elfelejtette, hogy milyen ember õ. Többé nem jutnak eszébe azok a kellemetlen igazságok, amelyeket Isten tükre oly tisztán és hûen megmutatott neki. Rendületlenül és önelégülten járja továbbra is azt az utat, amely egyre messzebb és messzebb viszi õt Istentõl.

Isten Igéjének tükre azonban nemcsak a kellemetlen, hanem a kellemes dolgokat is megmutatja. Nemcsak azt tudja elénk tárni, hogy kik és mik vagyunk a magunk bukott állapotában Krisztus nélkül, hanem azt is, hogy kivé és mivé lehetünk a Jézus Krisztusba vetett hit által. Nem csupán a saját igazságunk szennyes rongyait láthatjuk benne, hanem az üdvösség makulátlan köntösét és a megigazulás fénylõ palástját is, amelyeket a Jézus Krisztusba vetett hit által kaphatunk meg. Nemcsak a Krisztus nélküli ó ember romlottságát és tökéletlenségét tudja megmutatni, hanem az új

ember szentségét és tökéletességét is Krisztusban.

Ha a kijelentés hatására, amikor Isten tükre elsõ alkalommal leplezi le elõttünk saját bûneink és tisztátalanságunk valóságát, azonnal cselekszünk, vagyis megtérünk, hiszünk és engedelmeskedünk az evangéliumnak, akkor a tükörbe ismét belenézve már nem a régi, bûnös természetünket látjuk, hanem meglátjuk magunkat úgy, ahogy Isten most lát bennünket Krisztusban: bûneink meg vannak bocsátva, megtisztultunk, megigazultunk, új teremtmények lettünk. Akkor értjük meg, hogy csoda történt.

A hû tükör már nem bûneinket vagy hibáinkat mutatja, hanem megmutatja nekünk a Korinthosziakhoz írt 2. levél 5,17-18-ban található igazságot:

Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden. Mindez pedig Istentõl van, aki minket magával megbékéltetett Jézus Krisztus által...

Nemcsak annyi történt tehát, hogy a régiek elmúltak, és minden újjá lett, hanem „mindez Istentõl van". Más szóval: Isten maga vállal felelõsséget a Krisztusban való újjáteremtés minden részletéért és sajátosságáért, amint azt itt, a tükörben kijelenti. Ez a folyamat nem emberi módszerekkel és nem is emberi tettekbõl valósul meg: az egész magától Istentõl van.

Valamivel késõbb, ugyanennek a résznek a 21. versében Pál ismét azt mondja:

Mert [Isten] azt (azaz Krisztust), aki bûnt nem ismert, bûnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk õbenne.

Figyeljük meg ennek a cserének a tökéletességét! Krisztus bûnné lett a mi bûnösségünk által, hogy mi viszont megigazulhassunk Isten igazságossága által.

Milyen Isten igazságossága? Feddhetetlen és makulátlan igazságosság, olyan igazságosság, amely soha nem ismerte a bûnt.

Krisztusban ez az igazság tulajdoníttatik nekünk! Sokáig és õszintén rá kell csodálkoznunk erre Isten tükrében ahhoz, hogy úgy lássuk benne magunkat, ahogyan Isten lát bennünket.

Ugyanezt a kijelentést találjuk az Ószövetségben is, az Énekek éneke 4,7-ben, ahol Krisztus, a võlegény szól menyasszonyához, az egyházhoz, és ezt mondja:

Mindenestõl szép vagy, én mátkám, és semmi szeplõ nincs benned!

A makulátlan tükör itt azt a makulátlan igazságot mutatja meg, amely Krisztusban a miénk.

A Korinthosziakhoz írt 2. levél 3,18-ban Pál hangsúlyozza, hogy a keresztényeknek állandóan Isten Igéjének tükrébe kell nézniük. Ezt mondja:

Mi pedig az Úrnak dicsõségét mindnyájan [mint tükörben] fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsõségrõl dicsõségre, úgy, mint az Úrnak Szellemétõl.

Jakabhoz hasonlóan Pál is Isten Igéjének tükrére utal itt. Arra tanít, hogy ez a tükör nekünk, akik hiszünk, nem a bûneinket mutatja meg, amelyek Krisztusban már el vannak törölve, hogy soha többé ne essék róluk említés, hanem e bûnök helyett az Úr dicsõségét látjuk, amelybõl õ hit által nekünk is részt akar adni.

Pál azt hangsúlyozza, hogy Isten Szelleme azalatt tud munkálkodni bennünk és elváltoztatni minket a tükörben látott dicsõség hasonlatosságára, miközben mi a tükörben az úr dicsõségét szemléljük.

Annyi más igei példához hasonlóan itt is azt látjuk, hogy Isten rendelése szerint Szelleme és Igéje mindig harmonikusan együttmûködik. Miközben Isten Igéjének tükrébe nézünk, mûködik bennünk a Szent Szellem, és átváltoztat minket annak hasonlatosságára, amit a tükör megmutat. Ha viszont elmulasztjuk, hogy az Ige tükrébe nézzünk, a Szellem nem fog tovább mûködni bennünk.

A Korinthosziakhoz írt 2. levél 4,17-18-ban Pál ugyanerre a témára tér vissza:

Mert a mi pillanatnyi könnyû szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsõséget szerez nékünk, mivelhogy [miközben] nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

Ebben a részben Pál arra tanít, hogy az átmeneti szenvedések kitartó és gyõztes elviselése nagy és örökkévaló dicsõséget eredményezhet bennünk hívõkben, de ehhez hozzáteszi ugyanazt a feltételt, mint az elõzõ fejezetben, vagyis ez a szellemi dicsõség csak akkor tud hatékonyan kibontakozni bennünk, ha közben „nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra". Azaz nem az ideiglenes, hanem az örökkévaló dolgokra.

Ha levesszük tekintetünket az örökkévaló dolgokról, szenvedéseink nem hozzák létre bennünk ezeket a jótékony hatásokat. Az örökkévaló dolgokat pedig Isten Igéjének tükrében vehetjük észre. Ennélfogva ez az a tükör, amelybe kitartóan bele kell néznünk.

A Zsidókhoz írt levél 11,27-ben arról olvashatunk, hogyan menekült el Mózes Egyiptomból, és hogyan viselt el negyvenévi számûzetést a pusztában:

Hit által hagyta el Egyiptomot, és nem félta király haragjától, mert kitartott, mivel látta õt, aki láthatatlan.
(A King James fordítás alapján)

Figyeljük meg Mózes erejének forrását, amellyel el tudta viselni a szenvedéseket: „kitartott, mivel látta õt, aki láthatatlan". Az örökkévaló, láthatatlan Istenrõl, népének a megváltójáról való látás volt az, ami Mózesnek hitet és bátorságot adott, hogy erõt vegyen minden szenvedésen, és gyõzzön. Ugyanez a látás ma is ugyanilyen hitet és bátorságot tud adni nekünk is. Hol találjuk meg ezt a folytonos látást Istenrõl mindennapi szükségeinkben és

próbatételeinkben? Abban a csodálatos szellemi tükörben, amelyet Isten éppen erre a célra adott nekünk: Igéjének tükrében. Az emberi természetet átformáló kegyelem és a győztes élet titka egyaránt ebben rejlik: Isten tükrének használatában. Ha megfelelő módon használjuk a tükröt, Isten Szelleme közben megváltoztat, és győzelemre vezet.

Bíránk

Végezetül: Isten Igéje a bíránk is. Az egész Biblia hangsúlyozza, hogy a bírói hivatal kizárólagos, örök jogon magáé Istené. Ez a téma az egész Ószövetségen végigvonul. Például a Mózes 1. könyve 18,25-ben Ábrahám azt mondja az Úrnak:

Avagy az egész föld bírája nem szolgáltatna-é igazságot?

A Bírák könyve 11,27-ben Jefte is így szólt:

... Az Úr, a bíró, tegyen ma ítéletet...

Az 58. zsoltár 12. versében azt olvassuk:

...bizony van ítélő Isten e földön!

Majd az Ézsaiás könyve 33,22-ben:

Mert az úr a mi bíránk...

Ha áttérünk az újszövetségre, még teljesebb kijelentést kapunk Isten ítéletének indítékairól és módszereiről. A János evangéliuma 3,17-ben a következő kijelentést találjuk:

Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.

A Péter 2. levele 3,9-ben ugyancsak azt olvassuk:

Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tûr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.

Ezek az igék - sok hasonlóval együtt - megmutatják: Isten örömét leli abban, hogy kegyelmet és megváltást adjon, de vonakodik attól, hogy haraggal és ítélettel sújtson le.

Istennek ez a tartózkodása attól, hogy végrehajtsa az ítéletet, abban is kifejezésre jut, ahogyan végül - az Újszövetség kijelentése szerint - mégis meg fog történni az isteni ítélet. Elsõ fokon, kizárólagos, örök jog alapján Isten, az Atya kezében van az ítélet. A Péter 1. levele 1,17-ben az apostol úgy beszél róla, mint Atyáról, "aki személyválogatós nélkül ítél, kinek-kinek cselekedete szerint".

Egyértelmû megállapítás tehát, hogy minden embert Istennek, az Atyának van joga megítélni. János evangéliumának 5. fejezetében azonban Krisztus kijelenti, hogy az Atya szuverén bölcsességében úgy határozott, hogy az ítéletet teljes egészében átadja a Fiúnak. A János evangéliuma 5,22-23-ban Jézus azt mondja:

Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát...

Ugyanennek a fejezetnek a 26. és 27. versében Krisztus újra kijelenti:

Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: és hatalmat ada néki az ítélettételre is, mivelhogy embernek fia.#

Látjuk tehát, hogy az Atya átadta az ítéletet a Fiúnak.

A fenti versekben két okát is látjuk ennek.

Az elsõ az, hogy a bírói joggal együtt jár a bírót megilletõ tisztelet is, így tehát minden embernek ugyanolyan tiszteletet kell tanúsítania a Fiú iránt, mint amilyennel az Atya iránt viseltetik. A

második pedig az, hogy mivel Krisztus ember fia is, amellett, hogy Isten Fia, ezáltal részese mind az emberi, mind az isteni természetnek, s így saját tapasztalatából fakadóan az ítéletalkotás során tekintettel tud lenni az emberi természet összes tökéletlenségére és kísértésére is.

Az Atyában és a Fiúban egyaránt meglévõ isteni természet azonban olyan irgalmas és kegyelmes, hogy Krisztus sem kíván ítélkezni. Ezért az ítélet végsõ jogát õ is átruházta saját személyérõl Isten Igéjére. A János evangéliuma 12,47-48-ban ezt a kijelentést teszi:

És ha valaki hallja az én beszédeimet, és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassama világot, hanem hogy megtartsam a világot. Aki megvet engem, és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki õt kárhoztassa: a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.

Ez megmutatja, hogy a teljes isteni ítélethozatal végsõ joga Isten Igéjének van átruházva.

Az Ige az ítéletalkotásnak az a részrehajlás nélküli, változhatatlan mércéje, amelynek alapján egy nap majd minden embernek számot kell adnia.

Az Ézsaiás könyve 66,2-ben azt mondja az Úr:

...hanem arra tekintek rá, aki szegényés bûnbánó szellemû, aki reszket beszédem hallatán.
(A King James fordítás alapján)

Az újszövetségi kijelentés fényében könnyen érthetõvé válik, miért kell az embernek reszketnie Isten beszédének hallatán. Ahogy ugyanis olvassuk az Igét vagy halljuk a prédikálást, máris ott találjuk magunkat a mindenható Isten ítélõszéke elõtt. Itt az isteni ítéletnek az egész emberiségre érvényes alapelveivel és normáival szembesülhetünk.

Ezekrõl mondta nekünk Krisztus a Máté evangéliuma 5,18-ban:

...míg az ég és a föld elmúlik, a törvénybõl egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.

Ugyancsak Jézus mondta a Máté evangéliuma 24,35-ben:

Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.

A Biblia záró fejezetei fellebbentik elõttünk a jövõ fátylát, hogy megmutassák, mi fog történni, amikor - Jézus szavainak beteljesüléseként - „az ég és a föld elmúlnak", és felállítják Isten trónszékét az utolsó, nagy ítélethez. A Jelenések könyve 20,11-12-ben János apostol a következõképpen festi le ezt a jelenetet:

És láték egy nagy fehér királyi széket, ésa rajta ülõt, akinek tekintete elõl eltûnéka föld és az ég, és helyük nem találtaték. És látóm a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állapi Isten elõtt; ... és megítélteiének a halottak... az õ cselekedeteik szerint.

Jézus biztosít bennünket afelõl, hogy ebben az utolsó, nagyszabású jelenetben az ítéletnek csak egyetlenegy mércéje lesz, mégpedig Isten örök és változhatatlan Igéje. Ez lesz egyben a 119. zsoltár 160. versének a beteljesedése is:

Igédnek teljessége igazság, és minden egyes igazságos ítéleted örökké megáll.
(A King James fordítás alapján)

Itt fog a maga abszolút teljességében megmutatkozni Isten változhatatlan Igéjének minden egyes igazságos ítélete.

Bárcsak mindannyian megértenénk, hogy az a kijelentés, mely szerint minden ítélet Isten Igéjének megfelelõen fog történni, Isten kegyelmének és irgalmának bizonyítéka! Ez ugyanis képessé tesz bennünket, hogy már itt, e földi életben elõre meglássuk Isten

ítéletét magunkon, és így megmeneküljünk tõle. Ezért mondja Pál a Korinthosziakhoz írt 1. levél 11,31-ben:

Mert ha mi ítélnénk magunkat, nem ítéltetnénk el.

De hogyan ítélhetjük meg magunkat? Úgy, hogy minden tekintetben Isten Igéjének ítéletét alkalmazzuk életünk minden egyes területére. Ha ezt megtesszük, utána pedig bûnbánattal és hittel elfogadjuk Isten megbocsátásának és irgalmának ajándékát, akkor Isten maga soha nem fog elítélni minket. Errõl Krisztus biztosít bennünket a János evangéliuma 5,24-ben:

Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra [ítéletre], hanem általment a halálból az életre.

Ugyanezt a bizonyosságot fejezi ki a Rómaiakhoz írt levél 8,1 is:

Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk [kárhoztató ítéletük] azoknak, akik Krisztus jézusban vannak...

Mit kell tehát tennünk, hogy elkerüljük Isten kárhoztató ítéletét? Meg kell hallanunk az Igéjét! Alázattal és megbánással, saját életünkre vonatkoztatva kell fogadnunk az Ige minden igazságos ítéletét. Hittel el kell fogadnunk Isten kijelentését arról, hogy Krisztus magára vette kárhoztatásunkat, és elszenvedte a nekünk járó büntetést.

Amint elfogadjuk Isten Igéjének ezeket az igazságait, felmentést kapunk, megigazulunk, kijövünk a kárhoztató ítélet és a halál alól, és belépünk a bûnbocsánatba és az örök életbe.

Mindez Isten Igéje által történik. Ha megtagadjuk és elutasítjuk, az Ige az utolsó napon bíránk lesz. Ha elfogadjuk, és engedelmeskedünk neki, már most biztosít bennünket a teljes bûnbocsánatról és a teljes megváltásról - a miatt az igazságosság miatt, amely nem a miénk, hanem magáé Istené.